

Arrest

nr. 279 892 van 8 november 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. JORDENS verschijnt voor verzoeker, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 24 januari 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 30 januari 2020 om internationale bescherming. Op 30 mei 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 juni 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen heeft u de Venezolaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Valencia (Venezuela). U groeide op in een Mormoons gezin. Als kind droeg u de lange overhemden van uw vader omdat u zich daar beter in voelde. Op 18 augustus 2013 werd uw halfbroer langs moederskant A. D. G. S. (...) vermoord door een man met de achternaam E. (...) en dit omdat hij met diens ex-vriendin had gedanst op een feestje. De vader van uw halfbroer – A. D. G. P. (...) – diende vervolgens klacht in tegen de moordenaar. Hij kreeg daarbij te horen dat de moordenaar van uw halfbroer de zoon was van een vooraanstaande politieagent. Enkele weken na de aangifte werden u en uw familieleden bedreigd. Onbekende personen kwamen 's nachts naar uw huis en riepen dat ze de jongste zoon van het gezin (daarmee verwezen ze naar u) zouden vermoorden als de klacht niet werd ingetrokken. Bij deze bedreigingen toonden ze ook een pistool. Uit schrik voor deze bedreigingen verhuisden u en uw gezinsleden in de daaropvolgende jaren meermaals binnen Venezuela. Jullie konden omwille van deze bedreigingen nooit een routine ontwikkelen en vierden geen feesten, verjaardagen of kerst. Ten tijde van de moord op uw broer had u reeds het gevoel dat u niet tevreden was met het lichaam waarin u geboren werd. Door de situatie waarin uw gezin verkeerde, kon u daar echter met niemand over spreken. In 2015 maakte u voor uzelf uit dat u op mannen viel. In 2016 ontmoette u uw beste vriend J. E. (...). U vertelde hem over uw gevoelens als transgender. Hij begreep u omdat hij zelf gay was. Met J. (...)’ hulp besloot u om in januari 2017 gekleed als vrouw naar de universiteit te gaan waar u studeerde. Aan de universiteit maakten mensen u belachelijk omwille van uw als vrouwelijke gepercipieerde kledij. Ze noemden u ‘transita’ en gooiden eenmalig ook etensresten naar u. In januari 2017 werd u omwille van uw vrouwelijke kledij geslagen door een groep van minstens vijf personen, die vervolgens wegluchtten. Behulpzame passanten brachten u bebloed en in vrouwelijke kledij naar het huis van uw ouders. Uw ouders en uw halfzus D. (...) waren erg boos omdat u zich als vrouw gekleed had. Ze wilden niet dat de buren het zagen en stuurden u voor drie maanden naar Panama, om daar uw zonden af te leren. U raakte in die periode uw geloof in de Mormoonse God kwijt omdat uw ouders u niet de liefde gaven die zij u volgens God hadden moeten geven. Na drie maanden in Panama keerde u rond juni 2017 terug naar Venezuela. Daar verbleef u slechts twee en een halve week. Omdat de bedreigingen na de moord op uw broer nog steeds aanhielden, stuurden uw ouders u en uw zus naar Chili. Uw vader kwam in 2018 vanuit Venezuela naar Chili en uw moeder deed hetzelfde in 2019. In Chili vertelde u aan de leden van de Mormoonse kerk dat u in hun ogen een seksuele afwijking had. U hoopte dat ze u zouden helpen, maar ze verbanden u van alle kerkelijke activiteiten. In het jaar 2019 hoorde uw moeder van mensen in Venezuela dat er geschoten was op een van de huizen waarin jullie tijdens jullie vlucht gewoond hadden. Enkele weken later, in de eerste helft van het jaar 2019, werd uw neef Y. J. L. S. (...) vermoord terwijl hij voor de deur van zijn huis zat. U vatte dit op als een indirecte bedreiging naar uw persoon toe. U ontmoette in die periode de Nederlander M. V. D. (...), die in België woonde. Hij stelde u voor om naar Europa te komen en betaalde uw ticket. Van augustus 2019 tot november 2019 reisde u met toeristische doeleinden naar België, Frankrijk, Spanje en Turkije. U zag tijdens deze reis dat u in Europa als transpersoon in staat zou zijn om uzelf te zijn. U diende tijdens uw verblijf in Europa geen verzoek om internationale bescherming in omdat u tegen uw ouders gezegd had dat u zou terugkeren en omdat u niet over al uw documenten beschikte. Bij uw terugkeer naar Chili was uw Chileens visum verlopen. Dit visum kon niet verlengd worden. Uw ouders stelden u voor de keuze: terugkeren naar Venezuela, trouwen met een vrouw of missionaris worden. Aangezien geen van deze drie opties voor u aanvaardbaar waren, besloot u om zonder medeweten van uw ouders naar Europa terug te keren. Op 23 januari 2020 verliet u Chili opnieuw en reisde u via Italië naar België waar u op 24 januari 2020 aankwam. Op 30 januari 2020 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. Na aankomst in België woonde u tweemaal een info-avond bij waarin u algemene informatie kreeg over HIV en over transgender identiteit. U heeft hier ook vrienden die u begrijpen en die met een hormoonbehandeling bezig zijn om van geslacht te veranderen. U wilt graag zelf zo’n behandeling volgen, maar u wilt hier niet te veel over weten voor u duidelijkheid heeft over uw verblijfsstatus in België, omdat u zichzelf wilt behoeden voor een ontgoocheling indien de transitie niet zou kunnen doorgaan.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u vermoord te worden door de mensen die uw familie bedreigden na de moord op uw broer. Daarnaast vreest u ook dat u in Venezuela als transpersoon niet uzelf zal kunnen zijn, dat u uw transitie naar het lichaam van een vrouw niet zal kunnen beginnen en dat u uw genderidentiteit er niet zal kunnen beleven.

Ter staving van uw identiteit en uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw Venezolaanse geboorteakte; een kopie van verschillende pagina’s van uw paspoort (d.d. 4 juli 2017, geldigheidsduur 5 jaar); een schriftelijke verklaring waarin u samenvatte wat u heeft meegemaakt (niet gedateerd); drie foto’s van uzelf als transgender; acht screenshots van berichten van uzelf op de apps WhatsApp, Romeo en Grindr; een kopie van een bevel om het overleden lichaam van uw halfbroer af te

geven aan diens vader A. D. G. P. (...) (d.d. 18 augustus 2013), een kopie van een document waarin toestemming wordt gegeven om het lichaam van uw halfbroer van plaats te veranderen (d.d. 19 augustus 2013); een kopie van een transcriptie van het overlijdenscertificaat van uw halfbroer A. D. G. S. (...) dat aangeeft hoe uw halfbroer om het leven kwam (d.d. 19 augustus 2013); twee kopieën van uw vervallen Chileens visum (geldig van 9 februari 2018 tot 9 februari 2019 en van 9 februari 2019 tot 9 februari 2020, respectievelijk); een kopie van het Chileense identiteitsdocument van uw vader W. J. P. P. (...) (d.d. 28 december 2019, geldig tot 7 november 2020); een kopie van het Chileense identiteitsdocument van uw moeder A. J. S. (...) (d.d. 18 februari 2020, geldig tot 16 december 2020); een kopie van het Chileense identiteitsdocument van uw zus D. S. P. S. (...) (d.d. 5 augustus 2020, geldig tot 24 juli 2025); een kopie van een Venezolaanse identiteitsdocument van uw vader (d.d. 25 maart 2006, geldig tot maart 2016); een kopie van een Venezolaanse identiteitsdocument van uw moeder (gegevens onleesbaar); een certificaat van de Mormoonse kerk in Elsene (België) waaruit blijkt dat u daar gedoopt werd en er ook gewijd werd tot Aaronische priester van de Mormoonse kerk (d.d. 10 augustus 2019 en 22 september 2019 respectievelijk); een screenshot van de Instagrampagina die u als transpersoon gebruikt; een attest van een cursus Nederlands en maatschappelijke oriëntatie die u volgde in België.

Op 27 maart 2022 maakte uw advocate via e-mail aan het Commissariaat-generaal een elektronische link over naar uw Facebookpagina en naar de Instagrampagina die u als transpersoon gebruikt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw houding slechts moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde kopie van uw paspoort blijkt namelijk dat u van augustus tot november 2019 omwille van toeristische doeleinden naar België, Frankrijk, Spanje en Turkije reisde zonder in één van die landen om internationale bescherming te verzoeken (Notities persoonlijk onderhoud 1 (NPO 1), d.d. 27 januari 2022, p. 10). Nochtans dateren zowel de bedreigingen aan uw adres omwille van de moord op uw broer als de bedreigingen aan uw adres omdat u zich als transpersoon had gekleed, van voor uw verblijf in Europa (NPO 1, p. 12). Ook de moord op uw neef dateert volgens uw verklaringen van de eerste helft van 2019 en vond dus plaats voordat u naar Europa kwam (NPO 1, p. 20). Het is dan ook hoogst bevreemdend dat u tijdens uw verblijf in Europa geen internationale bescherming aanvraagde. Uw tegenwerping dat u beloofd had aan uw familie dat u zou terugkeren naar Chili, kan niet weerhouden worden als een afdoende rechtvaardiging voor uw nalaten om tijdens deze periode een verzoek om internationale bescherming in te dienen (NPO 1, p. 1). Immers, van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Uw nalaten ter zake staat haaks op een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat u na uw verblijf in Europa terugkeerde naar Chili en niet naar Venezuela, is overigens louter een blote bewering van uw kant die u niet kan staven met uw documenten. U legde immers louter een kopie van uw paspoort neer en niet het originele paspoort zelf, waardoor u het CGVS niet toelaat om de stempels in uw paspoort te verifiëren. Bovendien legde u ook weinig overtuigende verklaringen af om het ontbreken van uw paspoort te verklaren. Zo stelde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u uw paspoort kwijtraakte toen u in België aankwam (NPO 1, p. 8). U zei dat u in de luchthaven foto's nam van uw paspoort, waarna u even wegging en vergat dat uw paspoort nog op de tafel lag. Toen u terugkwam

was het paspoort weg (NPO 1, p. 8). Nog daargelaten dat het zeer bevreemdend overkomt dat u uw paspoort onbewaakt zou achterlaten in een luchthaven, is het ook zeer merkwaardig dat u het verlies van uw paspoort niet meldde bij de politie. U kon ook geen enkel document voorleggen waaruit blijkt dat u uw paspoort zou zijn kwijtgeraakt (NPO 1, p. 8). Uw tegenwerpingen dat u bij uw aankomst in België de taal niet sprak, dat u niet wist wat u tegen de politie moest zeggen en dat u het verlies van uw paspoort niet zo belangrijk vond, doen aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk (NPO 1, p. 8). Uit uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat u de Engelse taal zeer goed beheerst en dat u verkiest om in deze taal te spreken om persoonlijke boodschappen over te brengen (Notities persoonlijk onderhoud 2 (NPO 2), d.d. 21 maart 2022, p. 17). Dat u niet met de politie zou hebben kunnen communiceren op een internationale luchthaven, is dan ook weinig ernstig. Door uw bevreemdende en incoherente uitspraken rijst het vermoeden dat u uw paspoort bewust probeert achter te houden voor het Commissariaat-generaal om zo uw werkelijke reisroute voor het Commissariaat-generaal te verhullen. De door u neergelegde kopie van uw paspoort is niet van die aard dat bovenstaande vaststellingen erdoor in een ander daglicht komen te staan. Deze kopie bevat immers niet alle pagina's van het paspoort (cf. administratief dossier). Uit dit door u neergelegde document kan dan ook niet kan afgeleid worden welke landen u bezocht voorafgaand aan uw komst naar Europa. Doordat u uw paspoort niet neerlegt en bovendien ongeloofwaardige verklaringen aflegde om dit ontbreken te verklaren, komt uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling te staan.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen aangaande de door u aangehaalde bedreigingen in Venezuela allerm minst konden overtuigen. U stelde in dit verband dat u niet naar Venezuela kan terugkeren omdat u er gezocht wordt door de moordenaars van uw broer. Hieraan kan echter niet het minste geloof gehecht worden en dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst is het in het licht van de door u aangehaalde vrees bijzonder opmerkelijk dat u niet bleek te weten hoe de moordenaar van uw halfbroer heette. U had in uw hoofd dat zijn achternaam E. (...) was, maar u kon zich dat niet met zekerheid herinneren (NPO 1, p. 11). Evenmin wist u hoe de vader van de moordenaar heette (NPO 1, p. 19 en NPO 2, p. 22). Ook de namen van de familieleden en vrienden van de moordenaar kende u niet (NPO 2, p. 22). Gezien de impact die deze personen hadden op uw leven – u moest immers geregeld verhuizen omdat u door de vrienden en familie van de moordenaar werd bedreigd, u kon omwille van deze bedreigingen slechts een dag per week naar school gaan en u kon nooit verjaardagen of andere feesten houden – komt uw complete onwetendheid over de identiteit van uw belagers hoogst bevreemdend over. Het is ook hoogst opmerkelijk dat u niet bleek te weten wat de concrete functie was die de vader van de moordenaar bij de politie uitoefende, gezien uw belagers volgens uw verklaringen bescherming genoten doordat de vader van de moordenaar bij de politie werkte (NPO 1, p. 19 en NPO 2, p. 22). Uw tegenwerping dat u nog jong was toen de moord plaatsvond en dat het vooral uw moeder en de vader van uw halfbroer zijn die zich met de zaak hebben beziggehouden, houdt geen steek (NPO 1, p. 13). Ook toen u ouder werd, heeft u immers nooit geprobeerd om meer informatie over uw tegenstanders te bekomen (NPO 1, p. 19). Dat u geen enkele poging heeft ondernomen om informatie te verkrijgen betreffende de identiteit van uw belagers, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Dat aan uw vrees voor de familie en vrienden van de moordenaar van uw broer geen geloof gehecht kan worden, blijkt verder ook uit de vaststelling dat u herhaaldelijk vage, tegenstrijdige en onderling weinig coherente verklaringen aflegde over de concrete bedreigingen die u en uw familie naar aanleiding van de door jullie ingediende klacht zouden hebben ontvangen.

Zo is het vooreerst opmerkelijk dat u niet over een kopie beschikt van de klacht die de vader van uw halfbroer tegen de moordenaar zou hebben ingediend. Evenmin kon u zeggen wat er nadien met die klacht was gebeurd. U stelde hierover ontwijkend 'dat het nog altijd actief is' (NPO 2, p. 20). Erop gewezen dat de klacht reeds dateert van 2013 en dat het wel heel bevreemdend overkomt dat u geen enkel document kan neerleggen waaruit zou moeten blijken dat sindsdien nog verdere stappen gezet werden, stelde u dat de politie nog altijd met getuigen aan het spreken is en aan het onderzoeken is wat er is gebeurd (NPO 2, p. 20). Dit is weinig ernstig. Indien uw moeder werkelijk herhaaldelijk naar het politiekantoor zou zijn gegaan om te vragen naar de stand van het onderzoek, zou tenminste kunnen verwacht worden dat u dit zou kunnen staven met documenten, quod non in casu.

Daarnaast is het ook bevreemdend dat u of uw familieleden, ondanks de herhaaldelijke bedreigingen, nooit klacht hiertegen hebben ingediend bij de politie (NPO 2, p. 20). Uw tegenwerping dat jullie al klacht hadden ingediend na de moord op uw halfbroer, houdt geen steek (NPO 2, p. 20). Die klacht had immers enkel betrekking op de moord op uw halfbroer, terwijl de bedreigingen aan het adres van uw familie volgens uw verklaringen afkomstig waren van de vrienden van de vader van de moordenaar en dus niet dezelfde feiten betreffen (NPO 2, p. 22). De vaststelling dat jullie nooit naar de politie stapten omwille van de bedreigingen, terwijl jullie dit wel deden na de moord op uw halfbroer, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreigingen.

Daarnaast dient ook te worden vastgesteld dat u herhaaldelijk tegenstrijdige en onderling incoherente verklaringen aflegde over de moord op uw neef Y. J. L. S. (...) (NPO 1, p. 4).

Er dient in deze vooreerst een fundamentele omissie in uw verklaringen voor de DVZ te worden vastgesteld. U maakte van de moord op uw neef immers totaal geen gewag in uw verklaringen afgelegd op de DVZ, en dit terwijl u op de DVZ expliciet werd gevraagd naar de reden waarom u uw land was ontvlucht (DVZ, Vragenlijst CGVS, d.d. 16 juli 2020, vraag 3.5). Gezien de ernst van deze feiten is het hoogst bevreemdend dat u op de DVZ op geen enkel moment aanhaalde dat uw neef door uw tegenstanders werd vermoord. Bovendien is het ook veelzeggend dat u deze omissie bij aanvang van uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS in eerste instantie probeerde te verdoezelen door te stellen dat uw neef op het moment van uw gesprek op de DVZ nog niet vermoord was (NPO 1, p. 4). Aangezien uw neef vermoord werd in 2019 terwijl het gesprek op de DVZ plaatsvond in 2020, kan aan deze verklaring immers geen geloof gehecht worden. U gaf dit even later ook zelf toe (NPO 1, p. 4). Gevraagd waarom u in dat geval op de DVZ niets verteld had over de moord op uw neef, stelde u vervolgens dat het ging om een detail in uw verhaal dat niets met u persoonlijk te maken had (NPO 1, p. 4). Deze uitspraak doet de wenkbrauwen fronsen. Zij is immers weinig coherent met uw latere uitspraak dat u de moord op uw neef ervoer als een impliciete bedreiging naar uw persoon toe omdat uw tegenstanders na de moord op uw neef bleven rondrijden in de buurt van uw huizen in Venezuela (NPO 1, p. 20). Uw uitlatingen zijn verder ook weinig coherent met de vaststelling dat u op de DVZ wel de tijd nam en kreeg om uit gebreid te vertellen over de problemen die u in België kende met ene Johannes De Vries omwille van fotokaders die u bij Ikea gekocht had (Vragenlijst CGVS, vraag 3.8). Dat u een ruzie over fotokaders in de IKEA niet als een detail beschouwde, maar de moord op uw neef wel, is weinig coherent en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Het is daarnaast ook opvallend dat u de moord op uw neef Y. J. L. S. (...) op geen enkele manier kon ondersteunen met internetartikels of andere documenten en dit ondanks het feit dat u hier herhaaldelijk naar werd gevraagd (NPO 2, p. 26). Nochtans kan in alle redelijkheid verwacht worden dat, indien uw neef werkelijk neergeschoten werd terwijl hij voor de deur van zijn huis zat, hierover bericht zou zijn geweest in Venezolaanse media. De vaststelling dat u de moord op uw neef op geen enkele manier kan ondersteunen met documenten, haalt de geloofwaardigheid ervan verder onderuit.

Bovendien legde u ook herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop en de precieze omstandigheden waarin uw neef vermoord werd. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u immers dat de moord op uw neef plaatsvond in de eerste helft van 2019 (cf. supra en NPO 1, p. 20). In de geschreven tekst die u neerlegde bij het Commissariaat-generaal beweerde u echter iets heel anders. Daar stelde u immers dat de moord op uw neef plaatsvond drie maanden nadat u internationale bescherming had aangevraagd, i.e. in het voorjaar van 2020 (cf. administratief dossier). Hiermee geconfronteerd, stelde u dat het ging om een fout die u maakte toen u de tekst schreef. U voegde hieraan toe dat uw moeder die fout verbeterd had maar dat het te laat was om de tekst nog opnieuw te printen (NPO 1, p. 20). Deze uitleg is weinig overtuigend. Gezien u de moord op uw neef als een bedreiging ervaren had, kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat u zich ook tijdens het schrijven van de door u neergelegde tekst nog zou kunnen herinneren of deze gebeurtenis voor dan wel na uw vertrek uit Venezuela plaatsvond (cf. supra). Uw weinig overtuigende verklaringen op dit punt ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreigingen nog verder. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over de identiteit van de daders van de moord op uw neef. In de geschreven tekst die u neerlegde ter staving van uw asielmotieven beweerde u immers dat uw neef werd vermoord door politieagenten (cf. administratief dossier). Toen u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal werd gevraagd wat u over de moordenaars kon vertellen, stelde u echter niets over hen te weten (NPO 1, p. 13). Uw tegenwerping dat u gehoord had van de burens dat de moordenaars gekleed gingen als agenten, maar dat u niet wist of het om echte agenten ging omdat in Venezuela iedereen zich zo kan kleden, volstaat niet om bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren.

Indien de moordenaars zich enkel als agenten verkleed hadden, kan immers nog altijd verwacht worden dat u dit zou verteld hebben toen u expliciet werd gevraagd wat u over hen kon vertellen (cf. supra). Uw weinig geloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen over de identiteit van de moordenaars van uw neef halen de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreigingen verder onderuit.

Bovendien legde u ook weinig coherente verklaringen af over de concrete problemen die u in Venezuela zelf zou hebben ondervonden naar aanleiding van uw conflict met de familie van de moordenaar van uw halfbroer en de strategieën die u gebruikte om uit de handen van uw belagers te blijven. Zo stelde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u ondanks de bedreigingen slechts een keer per week naar de middelbare school ging en nooit op dezelfde dag (NPO 1, p. 11). In het licht van deze verklaringen is het dan ook weinig coherent dat u een jaar later wel elke dag naar de universiteit ging (NPO 2, p. 10). Indien u werkelijk vreesde door uw belagers gevonden te worden en hierdoor geen enkele routine in uw leven kon inbouwen, is het niet geloofwaardig dat u dagelijks een bestelwagen specifiek voor vervoer van universiteitsstudenten naar de universiteit zou genomen hebben. Op die manier konden uw belagers u immers gemakkelijk terugvinden. Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u niet elke dag dezelfde bestelwagen nam omdat ze allemaal van verschillende plekken vertrokken, zodat u elke dag een andere route volgde (NPO 2, p. 10). Deze uitleg houdt echter geen steek. Ongeacht de route die ze volgden, gingen de bestelwagens volgens uw verklaringen immers allemaal naar de universiteit, waar u dagelijks de lessen volgde en waar u dus makkelijk gevonden kon worden door uw belagers. Dit geldt des te meer gezien de bushalte van de universiteit zich voor alle bestelwagens op dezelfde plaats bevond (NPO 2, p. 11). Uw weinig coherente verklaringen op dit punt vormen een bijkomende reden om te twijfelen aan uw relaas.

Door het geheel van bovenstaande vaststellingen, i.e. dat u (i) geen internationale bescherming aanvraagde toen u in 2019 gedurende drie maanden in Europa verbleef; (ii) amper iets kan vertellen over de identiteit van uw belagers; (iii) uw problemen met uw belagers niet kan ondersteunen met documenten; (iv) de moord op uw neef op geen enkele manier kan ondersteunen met documenten en (v) herhaaldelijk tegenstrijdige en weinig coherente verklaringen aflegde over de moord op uw neef en (vi) weinig coherente verklaringen aflegde over de manier waarop u uw gedrag aanpaste omwille van de bedreigingen waarvan u beweert het slachtoffer geweest te zijn; dient te worden geconcludeerd dat aan deze door u aangehaalde bedreigingen in Venezuela geen enkel geloof gehecht kan worden.

Doordat geen geloof gehecht wordt aan de door u aangehaalde vrees naar aanleiding van de moord op uw halfbroer, komt ook de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen ernstig in het gedrang.

U stelde dat u zich van kindsbeen af een vrouw voelt, ook al werd u als man geboren. Wat u in de spiegel ziet, is niet wat u voelt vanbinnen (NPO 1, p. 13). U voegde hieraan toe dat u, toen u in januari 2017 Venezuela gekleed als vrouw naar de universiteit ging, in elkaar geslagen werd omwille van mannen die u als transvrouw benaderden (NPO 1, p. 12). Ook werden in de universiteit eenmaal etenswaren naar u gegooid en werd u er herhaaldelijk gepest en beledigd door uw professoren en medeleerlingen omdat u zich als vrouw kleepte (NPO 1, p. 12). U bent van plan om een geslachtsoperatie te ondergaan maar u wilt dit enkel doen als u zeker weet dat u in België kan blijven (NPO 3, p. 7). U vreest dat u bij terugkeer naar Venezuela uw genderidentiteit niet zal kunnen beleven, dat u uw transitie naar een vrouwenlichaam niet zal kunnen uitvoeren en dat uw leven in Venezuela als transgender vrouw in gevaar zou zijn (NPO 1, p. 20 en NPO 2, p. 7).

Bij deze door u aangehaalde vrees dienen echter de nodige bedenkingen gemaakt te worden.

Zo is het vooreerst opvallend dat u, ondanks het feit dat u hier tot drie keer toe naar werd gevraagd, moeite had om concrete situaties te beschrijven waarin u beseftte dat u niet in het juiste lichaam zat (NPO 1, p. 16). Verder dan dat u niet tevreden was met wat u in de spiegel zag, kwam u niet (NPO 1, p. 16). U bleef telkens teruggrijpen naar beschrijvingen van uw uiterlijk, zonder uit te wijden over het innerlijke proces dat daarmee gepaard ging. Ook tijdens het tweede persoonlijk onderhoud slaagde u er niet in om dit te concretiseren. Ondanks het feit dat u herhaaldelijk werd gewezen op het belang van doorleefde verklaringen om uw verzoek te ondersteunen, slaagde u er niet in om uw gevoelens op dit vlak te verwoorden (NPO 2, p. 5). Telkens opnieuw greep u terug naar lichamelijke kenmerken, zoals het feit dat u borsten wilt en langer haar, of dat u uw penis wilt veranderen voor een vrouwelijk lichaam (NPO 1, p. 16 en NPO 2, p. 5). Nochtans kunnen van iemand zoals u, die zich van kinds af aan vrouw gevoeld heeft, wel degelijk doorleefde verklaringen verwacht worden over de gevoelens en ervaringen die zoiets teweeg brengt. De vaststelling dat u hiertoe niet in staat bent, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw stelling dat u zich als transpersoon identificeert.

Er dient in dit verband ook te worden gewezen op de bevreemdende vaststelling dat u, ondanks het feit dat u reeds meer dan twee jaar in België woont en hier meerdere vrienden hebt binnen de LGBT-gemeenschap, amper iets kon vertellen over de praktische stappen die u dient te ondernemen alvorens u een eventuele transitie naar een vrouwenlichaam zou kunnen zetten. Bovendien legde u over deze transitie ook weinig coherente verklaringen af. Zo stelde u aan het begin van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u in België gezocht heeft naar alle manieren om hormonen te beginnen nemen (NPO 1, p. 13). Toen u even later gevraagd werd welke informatie u precies had ingewonnen, antwoordde u dat uw vriendin V. (...) hormonen nam en dat zij u verteld had dat uw stem zou veranderen, dat uw baard zou minderen en borsten zouden groeien en dat u voor u aan de behandeling mocht beginnen medisch getest zou moet worden (NPO 1, p. 17 en NPO 2, p. 15). U wist echter niet hoe de hormonen in kwestie heetten en had behalve de gesprekken met V. (...) nog nergens concrete informatie ingewonnen, wat weinig coherent is met uw eerdere verklaringen hierover (NPO 1, p. 17). Ook tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS bleek u, ondanks uw stelling dat u in tussentijd meer informatie had ingewonnen, amper op de hoogte te zijn van de concrete stappen die u wilt ondernemen (NPO 2, p. 6). Zo wist u nog steeds niet welke hormonen u precies zou moeten nemen en kon u niet precies zeggen wat de verschillende opties waren (NPO 2, p. 15). U stelde dat u veel gelezen had erover maar u kon geen enkel van de beschikbare hormoonbehandelingen opnoemen (NPO 2, p. 15). U wist niet hoe de procedure voor een eventuele geslachtsverandering in België verloopt of welke stappen vereist zijn voor een operatie. Evenmin kon u vertellen in welke ziekenhuizen u voor een eventuele procedure terecht zou kunnen in België (NPO 2, p. 17). Hiernaar gevraagd, stelde u laconiek dat u waarschijnlijk naar een kliniek Brussel zou gaan omdat u daar ooit een reclame had gezien voor transseksuele mensen, wat gezien het belang van deze operatie voor uw verdere leven, bezwaarlijk getuigt van emotionele betrokkenheid (NPO 2, p. 17). U heeft ook geen stappen ondernomen om te weten te komen welke dokter u bij dit proces zou kunnen helpen (NPO 2, p. 16). Meer zelfs, u wist niet welk soort dokter gespecialiseerd is in het voorbereiden van een geslachtsverandering voor transpersonen (NPO 2, p. 6). Van een endocrinoloog had u nog nooit gehoord (NPO 2, p. 14). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, dat transpersonen in België altijd eerst een gesprek met de psychiater en de endocrinoloog dienen aan te gaan voor er sprake kan zijn van een eventuele behandeling. De vaststelling dat u zich totaal niet heeft geïnformeerd over de praktische kant van uw transitie, doet verder twifelen aan de oprechtheid van uw intenties. Deze twijfels worden nog versterkt door de vaststelling dat u bij vragen over wat uw transitie voor u betekende, steeds teruggreep naar de lichamelijke aspecten ervan (cf. supra).

Uw tegenwerping dat u online enkel informatie vond over hoe het er in Spanje aan toegaat, houdt geen steek (NPO 3, p. 16). Een eenvoudige zoekopdracht op het internet leert immers dat alle relevante brochures voor België ook in het Spaans beschikbaar zijn (cf. administratief dossier). Ook uw tegenwerping dat u niet aan uw transitie wilt beginnen vooraleer u zekerheid heeft over uw verblijfspapieren in België, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen (NPO 1, p. 17 en NPO 2, p. 16). Nog daargelaten dat het weinig overtuigend overkomt dat u zoiets essentieels als uw transitie naar een vrouwenlichaam zou laten afhangen van uw verblijfsstatus, verhindert het loutere feit dat u zonder verblijfsvergunning mogelijk niet in aanmerking komt voor (de terugbetaling van) een operatie u immers niet om hier voorafgaand aan die transitie reeds informatie over in te winnen. Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u uzelf wilde behoeden voor een desillusie door al te veel informatie in te winnen, terwijl u nog niet zeker wist of u de transitie daadwerkelijk zal kunnen ondergaan (NPO 2, p. 16). Deze uitleg houdt echter evenmin steek. Dat u vermijdt om informatie in te winnen over uw transitie om niet ontgoocheld te worden achteraf, is immers weinig coherent met uw eerdere uitspraak dat u vaak over uw mogelijke transitie spreekt met uw vriendin V. (...). Bovendien is deze uitspraak ook strijdig met uw eerdere bewering dat u in België op zoek ging naar alle manieren om hormonen te beginnen nemen (cf. supra). Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u van uw vrienden informatie krijgt over hun leven, terwijl het bij een dokter over uzelf zou gaan (NPO 1, p. 19). Ook deze uitleg komt echter weinig overtuigend over. Uw onwetendheid over de stappen die u te wachten staan en uw incoherente verklaringen om deze onwetendheid te verklaren, ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde motieven.

Voorts haalde u bij uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel moment aan dat u van geslacht wilde veranderen en om die reden niet kon terugkeren naar Venezuela. Op de DVZ haalde u immers louter aan dat uw seksuele geaardheid door uw ouders niet aanvaard werd (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dat u op de DVZ niet over uw transgender gevoelens wilde praten uit schaamte, is op zich perfect plausibel (NPO 1, p. 3). Niettemin dient erop te worden gewezen dat deze uitspraak weinig coherent is met uw verklaring dat u naar Europa kwam omdat u tijdens uw toeristische reis in 2019 inzag

dat u hier in Europa zou kunnen zijn wie u bent (NPO 1, p. 10). Indien u werkelijk besloot om in Europa internationale bescherming aan te vragen omdat u hier kon zijn wie u was, is het immers bevreemdend dat u bij de registratie van uw verzoek louter naar uzelf verwees als homoseksueel en niet repte over het feit dat u zich identificeert als transgender. Uit uw eerdere verklaringen blijkt immers dat u reeds in 2016 besliste om uzelf te accepteren als vrouw (NPO 2, p. 13). Voor iemand die zichzelf reeds zes jaar lang identificeert als transgender, is het overigens ook opmerkelijk dat u geen enkele persoon kan opnoemen in Venezuela of daarbuiten die zichzelf publiekelijk als transpersoon uitte (NPO 3, p. 19). De enige personen die u in dit verband kon opnoemen waren J. G. (...) en R. M. (...), die beide bekend staan als homoseksuele zangers (NPO 2, p. 19, cf. administratief dossier).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er gegronde redenen zijn om te twifelen aan de oprechtheid van uw stelling dat u zichzelf identificeert als transgender vrouw.

Hoe dan ook dient erop te worden gewezen dat zelfs indien u op een overtuigende en geloofwaardige manier zou hebben aangetoond dat u zich in het diepst van uw gedachten een vrouw voelt (quod non), het loutere feit dat u tot de LGBT-gemeenschap in Venezuela behoort op zich niet volstaat om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen LGBT, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. LGBT kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door geweld omwille van het feit dat hij/zij behoort tot de LGBT-gemeenschap kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

U haalde in dit verband aan dat u in januari 2017 aan de bushalte van de universiteit in elkaar geslagen werd door vijf mannen. Uw belagers sloegen u tot uw neus begon te bloeden en vroegen hierbij waarom u zich kleepte als een vrouw (NPO 1, p. 12). Daarna reden ze weg en brachten omstaanders u naar huis (NPO 1, p. 12). Aan deze door u aangehaalde feiten kan echter geen geloof gehecht worden. Zo komt het weinig overtuigend over dat u, ondanks het belang dat u persoonlijk aan deze gebeurtenis hechtte, geen enkele foto kan voorleggen van uzelf toen u zich in Venezuela als vrouw kleepte (NPO 2, p. 12). Uw uitleg dat zowel uzelf als uw vriend J. E. (...) jullie telefoon en alle foto's die daarop stonden kwijtraakten, doet de wenkbrauwen fronsen (NPO 2, p. 12). U bent niet naar de dokter geweest waardoor u geen documenten heeft van de verwondingen die u opliep (NPO 2, p. 12). U legt ook geen foto's neer die uw blauwe plekken zouden kunnen aantonen (NPO 2, p. 12). Evenmin diende u klacht in tegen uw belagers bij de politie (NPO 2, p. 11). Bovendien haalde u deze feiten ook op geen enkele manier aan toen u op de DVZ werd gevraagd naar uw vrees bij terugkeer naar Venezuela (DVZ, Vragenlijst CGVS). Zelfs indien hier enig geloof aan zou gehecht worden, kan uit deze door u aangehaalde feiten niet zonder meer worden afgeleid dat u in Venezuela systematisch gevisieerd en vervolgd werd. Uit uw verklaringen blijkt immers dat het hierboven vermelde incident een eenmalige gebeurtenis betrof en dat uw belagers u viseerden u op basis van uw klederdracht (cf. supra). U weet niet wie uw belagers waren. U beschouwde het feit dat u zich als vrouw kleepte als een impulsieve daad die u weet aan de jeugdige leeftijd die u destijds had (NPO 1, p. 14). Uit uw verklaringen kan dan ook niet afgeleid worden dat u bij een terugkeer naar Venezuela het risico zou lopen om opnieuw door dezelfde personen gevisieerd te worden.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden vastgesteld dat uw vrees om bij terugkeer naar Venezuela niet als transpersoon zal kunnen leven, niet weerhouden kan worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het

handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw zus D. (...) nog steeds in Venezuela verblijft en daar op het moment van uw vertrek uit het land werkte als ingenieur (NPO 2, p. 6). Bovendien reisde u voordat u internationale bescherming aanvraagde vanuit Chili om toeristische redenen naar België, Frankrijk, Spanje en Turkije (cf. supra).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar)

vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten volstaan niet om bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Aan uw Venezolaanse identiteit en nationaliteit wordt in deze beslissing immers niet getwijfeld. Evenmin wordt getwijfeld aan de nationaliteit en identiteit van uw ouders. De door u neergelegde kopie van uw paspoort werd hierboven reeds besproken, net als de schriftelijke verklaring die u neerlegde om uw asielmotieven samen te vatten.

De drie door u neergelegde foto's waarop u te zien bent gekleed als vrouw en de door u neergelegd chatberichten op WhatsApp, Romeo en Grindr volstaan niet om te concluderen dat u zich identificeert als vrouw. Hetzelfde geldt voor het door u neergelegde screenshot van de Instagrampagina die u als transpersoon gebuikt en voor de door uw advocate doorgestuurde Facebook- en Instagrampagina's. Het loutere feit dat u op Instagram verklaart vrouwelijk en trans te zijn, impliceert allerm minst dat u zich ook werkelijk zo voelt. Dit dient u immers aan te tonen aan de hand van overtuigende en geloofwaardige verklaringen, waar u niet in slaagde (cf. supra).

De door u neergelegde documenten in verband met de moord op uw broer zijn evenmin van die aard dat zij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreigingen kunnen herstellen. Uit deze documenten blijkt immers enkel dat uw halfbroer vermoord werd, wat in deze beslissing op geen enkel moment wordt betwist. Uit deze documenten blijkt echter geenszins dat u of uw familie een klacht zou hebben neergelegd tegen de moordenaar, dat deze klacht jarenlang heeft aangesleept of dat u na de moord problemen zou gekend hebben met de familie van de moordenaar. De door u neergelegde kopieën van uw vervallen Chileens visum en van de Chileense identiteitsdocumenten van uw ouders zijn voor deze beslissing niet relevant. Uit deze documenten blijkt immers enkel dat u en uw ouders in Chili wonen of gewoond hebben en niet wat de reden was voor jullie beslissing om Venezuela te verlaten. Het door u neergelegde certificaat van de Mormoonse kerk toont louter aan dat u gedoopt bent, wat voor deze beslissing niet relevant is. Ook het door u neergelegde attest van een cursus Nederlands en maatschappelijke oriëntatie die u volgde in België is voor deze beslissing niet relevant. De vijf foto's die u neerlegde op de Dienst Vreemdelingenzaken bevatten onherkenbare afbeeldingen. Ook uzelf kon, hiernaar gevraagd, geen verduidelijking bij deze foto's verschaffen, waardoor in alle redelijkheid kan aangenomen worden dat ze niet relevant zijn voor uw verzoek (NPO 2, p. 8).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt in zijn land van herkomst ernstige bedreigingen en vervolgingen te hebben ondergaan die hebben plaatsgevonden *“in een context van sterk homofobie en transfobie in de land van herkomst van verzoekende partij, waar homoseksuelen en transgender personen mishandeld en stigmatiseerd worden”*. Hij stelt bovendien geen bescherming te kunnen krijgen van de Staat.

Verzoeker wijst vervolgens op het bepaalde in artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet en merkt op dat deze (vrees voor) vervolging gebaseerd is op grond van het behoren tot een sociale groep, *“in casu het behoren tot de homoseksuelen/transgender personen in Venezuela”*. Hij stelt dat het niet betwistbaar, en ook niet betwist in de bestreden beslissing, is dat zijn (vrees voor) vervolging binnen de criteria van het Verdrag van Genève valt en wijst erop dat de adjunct-commissaris zijn homoseksualiteit en transgenderidentiteit ook niet betwist.

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, verwijst verzoeker naar de artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt hij dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) moet nagaan of zijn terugkeer naar zijn land van herkomst ten gevolge van een weigering van internationale bescherming in zijn hoofde geen risico doet ontstaan op een schending van één of meerdere fundamentele rechten. *In casu* betwist de adjunct-commissaris niet dat hij Venezolaans en homoseksueel is, zo stelt verzoeker.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker meent dat de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan hem de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Hij is tevens van mening dat de adjunct-commissaris *“zijn onderzoeksplicht niet op draagkrachtige wijze heeft uitgevoerd”*.

Vervolgens laat verzoeker het volgende gelden over het feit dat hij tijdens zijn reis naar Europa in 2019 geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend:

“Verzoekende partij legt uit dat zij in 2019 geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Europa omdat haar Chileense verblijfsvergunning nog geldig was en zij dus niet verplicht was om na haar reis naar Europa naar Venezuela terug te keren.

In Chili voelde ze zich niet onveilig.

Toen zij Chili voorgoed verliet, verliep haar verblijfsvergunning en moest zij terugkeren naar Venezuela, wat voor haar onmogelijk was gezien de risico's die zij daar loopt (we zullen op dit punt hieronder terugkomen)”

Over zijn paspoort stelt hij het volgende:

“In tegenstelling tot wat verweerder suggereert, is verzoekende partij na haar reis naar Europa in 2019 wel degelijk zonder enige twijfel naar Chili teruggekeerd en zijn de verklaringen die zij heeft afgelegd over de reden waarom zij ten tijde van haar persoonlijke onderhoud niet over haar paspoort beschikte, waarheidsgetrouw.

Verzoekende partij bevestigt dat zij haar paspoort bij aankomst in België op de luchthaven van Brussel is kwijtgeraakt, zoals zij heeft verklaard tijdens haar persoonlijke onderhoud (NPO 27.01.2022, blz. 7-8).

Als bewijs voert verzoekende partij ter ondersteuning van de huidige verzoekschrift een attest aan van Mevrouw M. M. (...) (Welcome Centre Agent te Brussels Airport), die getuigt dat zij inderdaad op 24 januari 2020 haar paspoort op de luchthaven is kwijtgeraakt en dat zij het op 22 juni 2022 is komen halen (stuk 3).

Verzoekende partij stelt dat zij destijds geen klacht over de vermissing heeft ingediend omdat zij, zoals zij in haar persoonlijk onderhoud heeft uiteengezet (NPO 27.01.2022, blz. 7-8), geen Engels sprak.

Tot staving van de huidige verzoekschrift legt verzoekende partij haar afschriften van EPFC (« Enseignement de Promotion et de Formation Continue ») over, waaruit blijkt dat zij op 28.01.2021, dus één jaar na haar aankomst in België, niet is geslaagd voor het mondelinge niveau 1.3 in het Engels (stuk 4). Hoewel verzoekende partij thans zeer goed Engels spreekt, was dit duidelijk niet het geval toen zij in België aankwam, waar zij geen van de landstalen of Engels sprak, zodat zij er niet aan dacht om bij de politie aangifte van het verlies van haar paspoort te doen.

Er dient op gewezen worden dat verzoekende partij toen reeds op haar eindbestemming was aangekomen en haar paspoort niet meer nodig had.

In tegenstelling tot wat verwerende partij suggereert, was verzoekende partij dus volkomen eerlijk en probeerde zij niet « haar paspoort achter te houden om haar reisroute voor het CGVS te verhullen » (bestreden beslissing, p. 3).

Hierover dient ook op gewezen worden dat, zoals verzoekende partij in haar persoonlijke onderhoud heeft verklaard:

- zij verliet Chili op 23.01.2020 (stuk 5 - Paspoort, blz. 10)

- zij was in transit in Fiumicino (Italië) op 24.01.2020 (stuk 5 - Paspoort, blz. 12)

- zij is in België aangekomen op 24.01.2020 (stuk 6 - Boardingpass Alitalia).

Verwerende partij heeft een kennelijke beoordelingsfout gemaakt, maar vooral heeft zij ten onrechte geoordeeld dat verzoekende partij te kwader trouw was.

Het behoeft geen betoog dat een dergelijk vooroordeel de beoordeling van de verzoekers zaak door verwerende partij duidelijk negatief heeft beïnvloed.

Er dient evenwel aan herinnerd worden dat de verwerende partij krachtens artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet, verplicht is om een objectieve en onpartijdige analyse van het verzoek uit te voeren. Quod non in casu.

Deze grief is absoluut niet relevant."

Verzoeker wijst tevens op de risico's in verband met de familie van de moordenaar van zijn broer:

"Verzoekende partij herhaalt dat zij ten tijde van de feiten jong was, hetgeen verklaart waarom zij niet in staat was gedetailleerde informatie te verstrekken zoals verwerende partij verwachtte.

Zij hield vol dat haar ouders, na de bedreigingen aan hun adres, geen klacht hebben ingediend omdat de vader van de moordenaar van haar broer lid was van de politie. De ouders van de verzoekende partij achtten het derhalve niet opportuun om onder deze omstandigheden een klacht in te dienen.

Verzoekende partij is zich ervan bewust dat zij er niet in is geslaagd verwerende partij te overtuigen van de problemen in verband met de moord op haar broer. Verzoekende partij stelt echter dat deze bedreigingen en risico's van vervolging reëel zijn. Zij tracht bewijzen in die zin te verzamelen en zal deze zeker aan uw Raad voorleggen indien zij daarin slaagt."

Ook wijst verzoeker op de risico's met betrekking tot zijn seksuele geaardheid en seksuele identiteit. Hij stelt hierover het volgende:

"Het Europees Hof van Justitie (hieronder EHRM) heeft (in een arrest van 7 november 2013 n° C-199/12, C-200/12, C-201/12, aff. X, Y, Z c. Minister voor Immigratie en Asiel) verklaarde dat iemands seksuele geaardheid zo essentieel voor iemands identiteit is, dat het onredelijk zou zijn om te verwachten dat iemand ervan afstand neemt of het in zijn land van herkomst verbergt.

Het Hof stelt:

« (...) »

Uw Raad stemt in, zoals door het Hof van Justitie aangegeven, dat "l'orientation sexuelle constitue une caractéristique fondamentale de l'identité humaine et qu'il ne saurait être exigé d'une personne qu'elle l'abandonne ou la dissimule" (punt 5.25).

Daarna concludeert Uw Raad dat:

« (...) »

Dit betreffend onderlijnen we dat de gezinsleden van de verzoekende partij behoren tot de mormoonse kerk. Toen verzoekende partij naar huis werd gebracht nadat zij ernstig werd geslagen omdat zij in vrouwenkleding naar de universiteit was gegaan, besloten haar ouders en haar halfzus D. (...) haar voor drie maanden naar Panama te sturen om daar haar zonden af te leren (NPO 27.01.2022, blz 12 en 16).

Het behoeft geen betoog dat verzoekende partij, gezien haar familiale achtergrond, duidelijk niet de steun van haar familie heeft en nooit zal hebben. Integendeel, als verzoekende partij haar seksuele geaardheid

en genderidentiteit niet zou verbergen, zou zij onmiddellijk uit de gezinseenheid worden verstoten (NPO 27.01.2022, blz 13:

« (...) »).

Sinds de seksuele geaardheid van verzoekende partij niet betwist wordt en de genderidentiteit niet op geldige wijze betwist wordt door verwerende partij (wij komen nog op dit punt terug), dient Uw Raad de risico's te evalueren voor verzoekende partij om vervolgingen in de zin van de Conventie van Genève te ondergaan, als homoseksueel en transgender in Venezuela, die haar homoseksualiteit en haar transidentiteit niet verbergt, rekening houdend met haar persoonlijke ervaring en de algemene situatie van homoseksuelen en transgenders in Venezuela.

Objectieve bronnen bevestigen dat homoseksuelen/transgenders in Venezuela vaak zware mishandelingen ondergaan aan de hand van de bevolking, dat de politie en overheden hun geen bescherming bieden en vaak zelfs vervolgen, en dat er een sterk stigmatisatie en sociale afkeuring is.

We verwijzen naar het arrest van het EHRM n° 116 015 van 19 December 2013 van Uw Raad, de welke stelt dat:

"(...)" (punt 5.22).

Dezelfde redenering dient – naar analogie – in het onderhavige dossier toegepast worden, omwille van de ten dele vergelijkbare situatie van homoseksuelen in Senegal en in Venezuela (geweld van burgers en politie, afwezigheid van bescherming mogelijkheden, discriminatie en sociale afkeur,...).

De COI Focus « Venezuela - Homoseksualiteit » van 14.01.2019 (afwezig van het administratief dossier) meldt (p. 9):

(...)

Gelijkaardig, meldt de United States Department of Justice verslag over Venezuela:

« (...) »

(United States Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, Country Reports on Human Rights Practices for 2015, p. 36, <https://20092017.state.gov/j/12drl/rls/hrrpt/humanrightsreport/index.htm?year=2015&dliid=253049#wrapper>)

De Canada Board of Immigration meldt ook dat de LGBTQIA+ gemeenschap in Venezuela herhaaldelijk mishandeld en sterk gediscrimineerd wordt.

Betreffende de discriminatie, leest men dat de LGBTQIA+ gemeenschap op vele verschillende vlakken gediscrimineerd wordt (op de arbeidsmarkt, in openlijke plaatsen...):

« (...) »

(Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Venezuela: Situation and treatment of sexual minorities; recourse available to victims of discrimination; state protection (2010-June 2014), 13 June 2014, VEN104889.E, <https://www.refworld.org/docid/53b126844.html>)

Geraadpleegde verslagen stellen dat homoseksuelen en transgenders geen toegang tot voedsel pakketten van de regering krijgen (VOA, Living in Venezuela Now Is Hard, Being LGBT Makes It Harder, 04.02.2019, <https://www.voanews.com/americas/living-venezuela-now-hard-being-lgbt-makes-it-harder>)

Betreffend de mishandelingen van homoseksuelen en transgenders meldt het hierboven vermeld verslag van de Canada Board of Immigration:

« (...) »

(Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Venezuela: Situation and treatment of sexual minorities; recourse available to victims of discrimination; state protection (2010-June 2014), 13 June 2014, VEN104889.E, <https://www.refworld.org/docid/53b126844.html>)

Deze informatie is bevestigd door het COI Focus « Venezuela - Seksuele minderheden en transgenders » van 25.11.2020 (aanwezig in het administratief dossier - p. 16-17):

(...)

Het hierboven vermeld verslag van de Canada Board of Immigration bevestigt ook dat de LGBTQIA+ gemeenschap geen bescherming kan krijgen van de politie en de overheden, en dat de politie ze zelfs vaak vervolgt:

« (...) »

(Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Venezuela: Situation and treatment of sexual minorities; recourse available to victims of discrimination; state protection (2010-June 2014), 13 June 2014, VEN104889.E, <https://www.refworld.org/docid/53b126844.html>)

De COI Focus « Venezuela - Seksuele minderheden en transgenders » van 25.11.2020 (aanwezig in het administratief dossier), bevestigt ook dat homoseksuelen door de politie zelfs vervolgt worden, en dat ze geen bescherming kunnen verkrijgen (p. 14):

(...)

Meer recent:

« (...) »

(Komitid, « 'On nous tue' : au Venezuela, la peur des personnes trans face aux violences », 01.07.2021, <https://www.komitid.fr/2021/07/01/on-nous-tue-au-venezuela-la-peur-des-transgenres-face-aux-violences/>)

Op basis van deze verschillende elementen kan worden geconcludeerd dat verzoekende partij redelijkerwijs geen aanspraak kan maken op een doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming van haar nationale autoriteiten, in het bijzonder gelet op haar seksuele geaardheid en seksuele identiteit.

De High Commissioner for Refugees stelt trouwens dat:

« (...) » (point 21)

(Note D'orientation Du HCR Sur Les Demandes De Reconnaissance Du Statut De Réfugié Relatives À L'orientation Sexuelle Et À L'identité De Genre, UNHCHR, Novembre 2008, point 18).

Bovendien, is Venezuela een overwegend streng christelijk land, en zelfs de kerk discrimineert homoseksuelen openlijk:

"(...)"

(Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Venezuela: Situation and treatment of sexual minorities; recourse available to victims of discrimination; state protection (2010-June 2014), 13 June 2014, VEN104889.E, <https://www.refworld.org/docid/53b126844.html>)

Volgens de COI Focus « Venezuela - Seksuele minderheden en transgenders » van 25.11.2020 (aanwezig in het administratief dossier), zijn de daden tegen homoseksuelen en transgenders onder gerapporteerd (p. 16):

(...)

De risico's van geweld en discriminatie op vele verschillende vlakken (in het kader van de toegang tot het arbeidsmarkt, in het werk, in openlijke plaatsen,...) en de discriminatie betreffende het toegang tot bescherming van de autoriteiten vanwege het feit dat zij homoseksuelen en/of transgenders zijn (tegen geweld van de bevolking bijvoorbeeld) vormen een geheel van wettelijke, bestuursrechtelijke, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zich discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd.

We herhalen dat artikel 48/3, § 2 bepaalt:

« (...) »

Zoals boven uitgelegd, worden homoseksuelen en transgenders in Venezuela tot al deze verschillende maatregelen geconfronteerd. Ze worden zowel aan fysieke geweld als psychologische geweld blootgesteld door de burgers zowel als door de politie.

We zijn van mening dat dergelijk geweld ernstig genoeg is, wegens hun aard en herhaling, om een schending van artikel 3 van het EVRM te vormen.

De High Commissioner for Refugees stelt ook dat:

« (...) »

(Note D'orientation Du HCR Sur Les Demandes De Reconnaissance Du Statut De Réfugié Relatives À L'orientation Sexuelle Et À L'identité De Genre, UNHCHR, Novembre 2008, point 18).

We verwijzen bovendien naar de Guide des Procédures, dewelke meldt dat:

« (...) » (§ 45).

(Guide Et Principes Directeurs Sur Les Procédures Et Critères À Appliquer Pour Déterminer Le Statut Des Réfugiés Au Regard De La Convention De 1951 Et Du Protocole De 1967 Relatifs Au Statut Des Réfugiés, Réédité, Genève, Décembre 2011)

De vervolgingen die de LGBTQIA+ gemeenschap ondergaat komen dus zowel van de Staat als van de bevolking, en rechtvaardigen een gegronde vrees van verzoekende partij voor vervolgingen in geval van terugkeer naar Venezuela.

Zoals hierboven uitgelegd, is het vastgesteld dat verzoekende partij geen bescherming kan verkrijgen tegen de daden van vervolging en/of tegen de bedreigingen in geval van terugkeer.

2.4.1. Homoseksualiteit

Ten eerste, dient erop gewezen worden dat verwerende partij de vrees van verzoekende partij gelinkt aan haar seksuele geaardheid absoluut niet heeft geanalyseerd.

In de bestreden beslissing, heeft de verwerende partij zich beperkt tot een analyse van de vrees van verzoekende partij gelinkt tot, enerzijds, de moord op haar broer en, anderzijds, haar trans-identiteit.

De verwerende partij betwist de verzoekers seksuele geaardheid niet, zodat deze als vaststaand dient worden beschouwd.

Zodra er geen twijfel bestaat over verzoekers homoseksualiteit, was de verwerende partij verplicht om zijn angst in verband met zijn seksuele geaardheid te analyseren. Quod non.

De verwerende partij gaf eenvoudigweg dit aspect van het verzoekers verhaal in stilte door.

Derhalve heeft verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht geschonden en geen individuele, objectieve en onpartijdige beoordeling gedaan, rekening houdende met alle relevante feiten in verband met het verzoekers land van herkomst en/of de door hem afgelegde verklaring, in schending van artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing dient op zijn minst nietig worden verklaard om de verwerende partij in staat te stellen de verzoekende partij nader te ondervragen over haar vrees in verband met haar seksuele geaardheid en een standpunt in te nemen over de vraag of deze vrees gegrond is.

2.4.2. Transidentiteit

2.4.2.1. Ten eerste, betwist de verzoekende partij met klem de analyse van verwerende partij dat zij zich zou hebben beperkt tot een verwijzing naar haar uiterlijk zonder haar gevoelens te vermelden toen haar werd gevraagd te beschrijven waarom zij zich niet in het juiste lichaam voelde.

Bij lezing van de twee verslagen van persoonlijk onderhoud dient worden toegegeven dat verzoeken partij integendeel uitgebreid was over haar gevoelens, haar sentimenten en haar emoties:

NPO 27.01.2022, blz 13:

« (...) »

NPO 27.01.2022, blz 14:

« (...) »

NPO 27.01.2022, blz 15-16:

« (...) »

NPO 21.03.2022, blz. 5-6:

« (...) »

NPO 21.03.2022, blz. 13:

« (...) »

In tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, heeft verzoekende partij duidelijk meer verwezen naar gevoelens en emoties dan naar fysieke kenmerken.

Er dient bovendien op gewezen worden dat verzoekende partij tijdens haar tweede onderhoud enkele minuten moest weggaan om over te geven, omdat de evocatie van haar seksuele transitie zo veel voor haar betekend en haar trof dat het moeilijk voor haar was om haar emoties in bedwang te houden (NPO 21.03.2022, blz 2, 8 en 12).

Verwerende partij heeft duidelijk nagelaten de verklaringen van verzoekende partij objectief en onpartijdig te analyseren, hetgeen in strijd is met artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet.

2.4.2.2. Ten tweede, in tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, heeft verzoekende partij blij gegeven van een oprechte belangstelling voor het proces van transitie naar een vrouwenlichaam.

Hoewel verzoekende partij niet in staat was de specialiteit van de bevoegde arts of de naam van de mogelijke hormonen die zij in geval van geslachtsverandering zou moeten nemen te noemen (wat is daar zo verrassend aan?), gaf zij duidelijk blij van een reële belangstelling over transitie proces:

NPO 27.01.2022, blz. 17-18:

« (...) »

NPO 21.03.2022, blz 6:

« (...) »

NPO 21.03.2022, blz 14-15:

« (...) »

Verzoekende partij heeft ook op coherente wijze uiteengezet waarom zij nog geen concrete stappen heeft ondernomen om met haar seksuele transitie te beginnen:

NPO 27.01.2022, blz. 18:

« (...) »

NPO 21.03.2022, blz 7:

« (...) »

NPO 21.03.2022, blz 16-17:

« (...) »

NPO 21.03.2022, blz 19:

« (...) »

Verzoekende partij heeft de situatie zeer goed samengevat: « Ik geloof ook dat iedereen zijn eigen ervaring heeft, het is niet omdat twee personen hetzelfde willen doen dat ze ook op dezelfde manier denken » (NPO 21.03.2022, blz 7).

Verwerende partij heeft – opnieuw – een vooroordeel uitgesproken over hoe de verzoekende partij zich had moeten gedragen: aangezien zij geen concrete stappen in de richting van haar seksuele transitie heeft ondernomen, is zij niet echt transgender voor verwerende partij. Deze redenering is totaal irrelevant. Er dient aan herinnerd worden dat een seksuele transitie een daad is die zware en bijna onomkeerbare gevolgen heeft, zodat het niet onredelijk lijkt dat verzoekende partij nog geen concrete stappen heeft ondernomen (raadpleging van een arts, enz...) gelet op de precare situatie waarin zij verkeert en het – in casu bewezen – risico van terugzending naar haar land van herkomst, Venezuela, waar, zoals hierboven werd aangetoond, transseksuelen het slachtoffer zijn van verschillende zeer ernstige vervolgingen (die zelfs tot moord kunnen gaan) en geen bescherming kunnen krijgen van de nationale autoriteiten, die zelf bronnen van vervolging zijn.

Er zij op gewezen dat verzoekende partij zelf persoonlijk het slachtoffer van dergelijke vervolging is geweest in haar land van herkomst: toen zij in Venezuela probeerde voor haar transgender identiteit uit te komen, werd zij het slachtoffer van beledigingen, vernederingen en een ernstig pak slaag.

Er dient op gewezen worden dat verzoeker deze vervolgingen zeer nauwkeurig heeft omschreven, zodat zij als vaststaand moeten worden beschouwd (NPO 27.01.2022, blz 16 ; NPO 21.03.2022, blz 7-8 en 10-11).

Zou Uw Raad ons volgen m.b.t. deze vervolgingen, dan dient er rekening te worden gehouden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet de welke bepaalt:

"(...)".

Verwerende partij toont echter niet aan dat verzoekende partij, in geval van een terugkeer naar Venezuela, geen risico loopt om weer de slachtoffer te zijn van zulke bedreigingen en vervolgingen.

Naast het gevaar dat zij loopt indien zij als transseksueel naar Venezuela terugkeert, weet verzoekende partij dat zij, wanneer zij eenmaal aan haar transitie is begonnen, nooit meer contact zal hebben met haar familie, van wie zij zal worden verstoten. Hoewel verzoekende partij de uiterst conservatieve geloofsovertuiging van haar familieleden niet deelt, vindt zij het niettemin – terecht – moeilijk om een dergelijke beslissing te nemen. Het is niet voor niets dat in België een psychologische opvolging wordt opgelegd tijdens een seksuele transitie proces.

2.4.2.3. Ten derde, bevestigt de verzoekende partij dat zij tijdens haar gehoor bij de DVZ haar transidentiteit niet heeft vermeld omdat zij zich schaamde.

Er dient aan herinnerd worden dat verzoekende partij op het tijdstip van haar gehoor bij de DVZ, op 16 juli 2020, pas 5 maanden in België was en dat het in Covid lockdownperiode lag, zodat zij nog geen contact had gehad met mensen uit de LGBTQIA+ gemeenschap en/of LGBTQIA+ rechtenorganisaties.

In deze omstandigheden lijkt het geenszins onredelijk dat verzoekende partij – die afkomstig is 1°) uit een land waar homoseksualiteit, laat staan transidentiteit, niet wordt getolereerd en bovendien 2°) uit een mormoons gezin – zich ongemakkelijk zou hebben gevoeld om dit zeer persoonlijke aspect van haar identiteit aan een vreemde uit te leggen in het kader van een zo snelle gehoor als die van de DVZ.

De raadvrouw van verzoekende partij voegde daaraan toe dat haar cliënte zich zelfs met haar schaamde om over dit aspect van haar identiteit te praten uit vrees te worden beoordeeld. Tot staving van het onderhavige beroep voert verzoekende partij e-mail-wisselingen dd. 13.12.2021 tussen haarzelf en haar raadvrouw aan (stuk 7). Uit dit document blijkt dat verzoekende partij na haar voorbereidende afspraak voor haar gehoor bij het CGVS die op 14.12.2021 was gepland, een e-mail aan haar raadvrouw heeft gestuurd om uit te leggen dat zij het niet had aangedurfd om met haar over een element van haar verhaal te spreken: haar transidentiteit. Gelukkig werd de aanvankelijk voor 14.12.2021 geplande gehoor bij het CGVS afgelast, zodat verzoekende partij en haar raadvrouw dit element van en de daarmee verband houdende vervolging eindelijk samen konden bespreken voor het gehoor dd. 27.01.2022.

Hierover dient erop gewezen dat verzoekende partij, bij het begin van haar gehoor bij het CGVS dd. 27.01.2022, de verwerende partij onmiddellijk op de hoogte heeft gebracht van dit aspect van haar verhaal (NPO 27.01.2022, p. 2-3: « (...) »).

2.4.2.4. Ten slotte, bevestigt de verzoekende partij dat zij geen bewijs kan leveren van de gebeurtenis die plaatsvond in januari 2017 toen zij in elkaar werd geslagen omdat zij besloot ze uit de kast te komen als vrouw.

Ter herinnering, deze gebeurtenis vond plaats 5 jaar geleden. Daarna woonde zijn in Panama en daarna enkele jaren in Chili. Ten tijde van de feiten was zij zich er nog niet van bewust dat bewijs van deze gebeurtenis nuttig zou kunnen zijn in het kader van een toekomstig verzoek om internationale bescherming. Zij dacht er dus niet aan om bewijs te bewaren.

Verzoekende partij bevestigt dat:

- zij ging niet naar de dokter omdat haar ouders zich schaamden en liever hadden dat zij thuis onzindelijk werd behandeld ;

- zij heeft geen aangifte bij de politie gedaan omdat transseksuelen in Venezuela niet door de autoriteiten worden beschermd, integendeel (zie hierover objectieve informatie). Ter herinnering: alle hierboven vermelde bronnen wijzen op onmogelijkheid voor transgenders om doeltreffend en niet-tijdelijk van aard bescherming door de overheden te krijgen, in de zin van artikel 48/5, §2, lid 2, van de Vreemdelingenwet. Ter herinnering, heeft de verzoekende partij deze gebeurtenis zeer nauwkeurig omschreven, zodat het als vaststaand dient worden beschouwd (NPO 27.01.2022, blz 16 ; NPO 21.03.2022, blz 7-8 en 10-11). Het loutere ontbreken van materiële bewijzen is niet voldoende om deze gebeurtenis in twijfel te trekken. Voor het overige, dient herinnerd worden dat verzoekende partij foto's van zichzelf in haar vrouwelijke identiteit, alsmede haar Facebook- en Instagram transprofielen heeft overgelegd ter ondersteuning van haar verzoek internationale bescherming.

Ter conclusie, dient worden erkend dat verwerende partij, die de verklaringen van verzoekende partij gedeeltelijk en partijdig heeft geanalyseerd, haar transidentiteit niet op geldige wijze heeft betwist.

Noch de seksuele geaardheid, noch de seksuele identiteit van de verzoekende partij kunnen worden getwijfeld, aangezien zij nauwkeurig was en blijf gaf van een echt gevoel voor ervaring.

Prima facie heeft verzoekende partij een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van haar behoren tot een bepaalde sociale groep (de homoseksuelen en transgenders in Venezuela).

Wij bieden Uw Raad dan ook, met eerbied, om het geheel van verzoekende partij verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie.

Voor de boven gemelde redenen menen wij dat er genoeg elementen zijn om haar vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Wij benadrukken dat Uw Raad beoordeelde dat « (...) » (arrêt n° 71 610 du 09/12/2011) en dat « (...) » (CCE, arrêt n° 29 226 du 29 juin 2009).

Wij menen, op basis van de verklaringen van verzoekende partij, ten eerste dat zij een oprechte inspanning heeft geleverd om haar aanvraag om internationale bescherming aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat zij het voordeel van twijfel toegekend dient worden. Er zijn voldoende elementen om haar verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Inderdaad, zijn haar verklaringen eenduidig en van goede trouw en komen zij overeen met de beschikbare informatie. Haar verklaringen bevestigen dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in Venezuela.

De argumentatie en redenering van verwerende partij is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd.

Verzoekende partij heeft een gegronde vrees voor vervolging (artikel 48/3) of loopt allerm minst een reëel risico op ernstige schade (artikel 48/4, §2, a en b).

Zij dient internationale bescherming te krijgen."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een attest van M. M., de Welcome Centre Agent te Brussels Airport (stuk 3);
- een "EPFC Engelse test" (stuk 4);
- een paspoort (stuk 5);
- een Boardingpass van Alitalia (stuk 6);
- e-mailwisselingen tussen verzoeker en zijn raadvrouw op 13 december 2021 (stuk 7);
- foto's van verzoeker in België (stuk 8).

2.2.2. Op 31 augustus 2022 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij (onder meer) refereert aan de COI Focus "Venezuela: Situatieschets" van 30 mei 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Voorts voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van

29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoeker verduidelijkt echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. Evenmin licht verzoeker toe op welke wijze hij de artikelen 1, 2 en 3 van het Handvest, waarvan hij in het tweede middel de schending aanvoert, geschonden acht.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. De adjunct-commissaris overweegt hierbij dat (A) verzoekers houding slechts moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, dat (B) verzoeker zijn bewering dat hij na zijn verblijf in Europa terugkeerde naar Chili en niet naar Venezuela niet kan staven met zijn documenten, dat (C) niet het minste geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaring dat hij niet naar Venezuela kan terugkeren omdat hij er gezocht wordt door de moordenaars van zijn broer, nu (i) hij geen enkele poging heeft ondernomen om informatie te verkrijgen betreffende de identiteit van zijn belagers en (ii) hij herhaaldelijk vage, tegenstrijdige en onderling weinig coherente verklaringen aflegde over de concrete bedreigingen die hij en zijn familie naar aanleiding van de door hen ingediende klacht zouden hebben ontvangen, omdat (D) de nodige bedenkingen dienen gemaakt te worden bij de door verzoeker aangehaalde vrees om bij terugkeer naar Venezuela zijn genderidentiteit niet te zullen kunnen beleven, zijn transitie naar een vrouwenlichaam niet te zullen kunnen uitvoeren en als transgendervrouw gevaar te lopen voor zijn of haar leven, omdat (E) het loutere feit dat verzoeker tot de LGBT-gemeenschap in Venezuela behoort op zich niet volstaat om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling, zodat een individuele beoordeling van zijn vraag naar internationale bescherming, waarbij hij zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, noodzakelijk blijft, omdat (F) aan de door verzoeker aangehaalde feiten waarbij hij in januari 2017 aan de bushalte van de universiteit in elkaar geslagen werd door vijf mannen omdat hij zich kleepte als een vrouw geen geloof kan worden gehecht en hieruit hoe dan ook niet zonder meer kan worden afgeleid dat verzoeker in Venezuela systematisch gevisieerd en vervolgd werd, omdat (G) uit zijn verklaringen over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie niet kan worden afgeleid dat er in hoofde van verzoeker ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt, zodat niet kan worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, omdat (H) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en omdat (I) de door verzoeker neergelegde documenten niet volstaan om deze vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Venezuela, te hebben verlaten omwille van problemen die hij na de moord op zijn halfbroer A. D. G. S. op 18 augustus 2013 door de zoon van een vooraanstaand politieagent kende. Verzoeker en zijn familieleden zouden na de aangifte van deze moord bedreigd zijn. Daarnaast verklaart verzoeker dat hij in 2015 voor zichzelf uitmaakte dat hij op mannen viel en dat hij gevoelens had als transgender. Hij zou in januari 2017 in vrouwelijke kledij naar de universiteit zijn gegaan en daar zijn belachelijk gemaakt en geslagen. Zijn ouders zouden hem voor drie maanden naar Panama gestuurd hebben om daar zijn zonden af te leren en na zijn terugkeer zou verzoeker nog twee en een halve week in Venezuela verbleven hebben om daarna te vertrekken naar Chili omdat de bedreigingen na de moord op zijn halfbroer bleven aanhouden. Voorts verklaart verzoeker dat begin 2019 zijn neef Y. J. L. S. vermoord werd en dat hij dit opvatte als een bedreiging tegen hem. Nadat hij van augustus tot november 2019 met toeristische doeleinden naar België, Frankrijk, Spanje en Turkije gereisd had, vertrok verzoeker in januari 2020 opnieuw uit Chili, waar zijn ouders hem voor de keuze stelden om terug te keren naar Venezuela, te trouwen met een vrouw of missionaris te worden.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze vaststelt dat de houding van verzoeker slechts moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Uit uw verklaringen en de door u neergelegde kopie van uw paspoort blijkt namelijk dat u van augustus tot november 2019 omwille van toeristische doeleinden naar België, Frankrijk, Spanje en Turkije reisde zonder in één van die landen om internationale bescherming te verzoeken (Notities persoonlijk onderhoud 1 (NPO 1), d.d. 27 januari 2022, p. 10). Nochtans dateren zowel de bedreigingen aan uw adres omwille van de moord op uw broer als de bedreigingen aan uw adres omdat u zich als transpersoon had gekleed, van voor uw verblijf in Europa (NPO 1, p. 12). Ook de moord op uw neef dateert volgens uw verklaringen van de eerste helft van 2019 en vond dus plaats voordat u naar Europa kwam (NPO 1, p. 20). Het is dan ook hoogst bevreemdend dat u tijdens uw verblijf in Europa geen internationale bescherming aanvroeg. Uw tegenwerping dat u beloofd had aan uw familie dat u zou terugkeren naar Chili, kan niet weerhouden worden als een afdoende rechtvaardiging voor uw nalaten om tijdens deze periode een verzoek om internationale bescherming in te dienen (NPO 1, p. 1). Immers, van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Uw nalaten ter zake staat haaks op een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat u na uw verblijf in Europa terugkeerde naar Chili en niet naar Venezuela, is overigens louter een blote bewering van uw kant die u niet kan staven met uw documenten. U legde immers louter een kopie van uw paspoort neer en niet het originele paspoort zelf, waardoor u het CGVS niet toelaat om de stempels in uw paspoort te verifiëren. Bovendien legde u ook weinig overtuigende verklaringen af om het ontbreken van uw paspoort te verklaren. Zo stelde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u uw paspoort kwijtraakte toen u in België aankwam (NPO 1, p. 8). U zei dat u in de luchthaven foto's nam van

uw paspoort, waarna u even wegging en vergat dat uw paspoort nog op de tafel lag. Toen u terugkwam was het paspoort weg (NPO 1, p. 8). Nog daargelaten dat het zeer bevreemdend overkomt dat u uw paspoort onbewaakt zou achterlaten in een luchthaven, is het ook zeer merkwaardig dat u het verlies van uw paspoort niet meldde bij de politie. U kon ook geen enkel document voorleggen waaruit blijkt dat u uw paspoort zou zijn kwijtgeraakt (NPO 1, p. 8). Uw tegenwerpingen dat u bij uw aankomst in België de taal niet sprak, dat u niet wist wat u tegen de politie moest zeggen en dat u het verlies van uw paspoort niet zo belangrijk vond, doen aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk (NPO 1, p. 8). Uit uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat u de Engelse taal zeer goed beheerst en dat u verkiest om in deze taal te spreken om persoonlijke boodschappen over te brengen (Notities persoonlijk onderhoud 2 (NPO 2), d.d. 21 maart 2022, p. 17). Dat u niet met de politie zou hebben kunnen communiceren op een internationale luchthaven, is dan ook weinig ernstig. Door uw bevreemdende en incoherente uitspraken rijst het vermoeden dat u uw paspoort bewust probeert achter te houden voor het Commissariaat-generaal om zo uw werkelijke reisroute voor het Commissariaat-generaal te verhullen. De door u neergelegde kopie van uw paspoort is niet van die aard dat bovenstaande vaststellingen erdoor in een ander daglicht komen te staan. Deze kopie bevat immers niet alle pagina's van het paspoort (cf. administratief dossier). Uit dit door u neergelegde document kan dan ook niet kan afgeleid worden welke landen u bezocht voorafgaand aan uw komst naar Europa. Doordat u uw paspoort niet neerlegt en bovendien ongeloofwaardige verklaringen aflegde om dit ontbreken te verklaren, komt uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling te staan."

Verzoeker beperkt zich in het tweede middel van zijn verzoekschrift tot een herhaling van zijn verklaringen op het CGVS, namelijk dat hij in 2019 geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Europa omdat zijn Chileense verblijfsvergunning nog geldig was en hij dus niet verplicht was om na zijn reis naar Europa naar Venezuela terug te keren en dat hij zich in Chili niet onveilig voelde, zonder evenwel de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit zijn vluchtrelaas weerlegt verzoeker de vaststellingen van de adjunct-commissaris dat van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij, na aankomst in landen die het Verdrag van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden niet. Het gegeven dat verzoeker na de door hem aangehaalde problemen nog om louter toeristische redenen naar Europa reisde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen vormt naar het oordeel van de Raad een contra-indicatie voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Voorts beperkt verzoeker zich in het tweede middel tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld waar hij laat gelden dat hij na zijn reis naar Europa in 2019 wel degelijk zonder enige twijfel naar Chili teruggekeerd is. Daargelaten de vraag of verzoeker met de door hem neergelegde fotokopie van een attest van de *Welcome Centre Agent* te Brussels Airport (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) aantoont dat hij zijn paspoort bij aankomst in België op de luchthaven van Brussel is kwijtgeraakt – aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135) –, stelt de Raad vast dat verzoeker bij zijn verzoekschrift nog steeds louter een kopie van zijn paspoort en niet het originele paspoort zelf neerlegt en dat deze kopie bovendien niet alle pagina's van het paspoort bevat, zodat de stempels in het paspoort niet kunnen worden geverifieerd (stukkenbundel verzoeker, stuk 5). Aldus kan nog steeds niet worden uitgesloten dat verzoeker na zijn verblijf in Europa in 2019 niet naar Venezuela is teruggekeerd. In het licht hiervan is verzoekers betoog over de reden waarom hij het verlies van zijn paspoort niet gemeld had bij de politie, met name dat hij geen Engels sprak, zoals volgens hem zou blijken uit de "*EPFC Engelse test*" die hij bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 4), irrelevant, en dit nog daargelaten de vaststelling dat zijn gebrekkige kennis van het Engels en de Belgische landstalen hem kennelijk niet belet heeft om naar België te komen en daar kort na aankomst een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dat verzoeker ten slotte op 23 januari 2020 uit Chili is vertrokken en via Italië op 24 januari 2020 in België is aangekomen, zoals blijkt uit de Boardingpass van Alitalia die hij bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 6), wordt *in casu* niet betwist. Uit dit stuk kan evenwel niet blijken of verzoeker al dan niet voor 23 januari 2020 in Venezuela heeft verbleven. Dat verzoeker hierover informatie achterhoudt door zijn originele paspoort achter te houden en slechts een fotokopie voor te leggen van enkele pagina's uit zijn paspoort, komt zijn algemene geloofwaardigheid niet ten goede. Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft.

Zo wordt in de bestreden beslissing ook nog uitvoerig gemotiveerd waarom niet het minste geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaring dat hij niet naar Venezuela kan terugkeren omdat hij er gezocht wordt door de moordenaars van zijn broer:

“Vooreerst is het in het licht van de door u aangehaalde vrees bijzonder opmerkelijk dat u niet bleek te weten hoe de moordenaar van uw halfbroer heette. U had in uw hoofd dat zijn achternaam E. (...) was, maar u kon zich dat niet met zekerheid herinneren (NPO 1, p. 11). Evenmin wist u hoe de vader van de moordenaar heette (NPO 1, p. 19 en NPO 2, p. 22). Ook de namen van de familieleden en vrienden van de moordenaar kende u niet (NPO 2, p. 22). Gezien de impact die deze personen hadden op uw leven – u moest immers geregeld verhuizen omdat u door de vrienden en familie van de moordenaar werd bedreigd, u kon omwille van deze bedreigingen slechts een dag per week naar school gaan en u kon nooit verjaardagen of andere feesten houden – komt uw complete onwetendheid over de identiteit van uw belagers hoogst bevreemdend over. Het is ook hoogst opmerkelijk dat u niet bleek te weten wat de concrete functie was die de vader van de moordenaar bij de politie uitoefende, gezien uw belagers volgens uw verklaringen bescherming genoten doordat de vader van de moordenaar bij de politie werkte (NPO 1, p. 19 en NPO 2, p. 22). Uw tegenwerping dat u nog jong was toen de moord plaatsvond en dat het vooral uw moeder en de vader van uw halfbroer zijn die zich met de zaak hebben beziggehouden, houdt geen steek (NPO 1, p. 13). Ook toen u ouder werd, heeft u immers nooit geprobeerd om meer informatie over uw tegenstanders te bekomen (NPO 1, p. 19). Dat u geen enkele poging heeft ondernomen om informatie te verkrijgen betreffende de identiteit van uw belagers, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Dat aan uw vrees voor de familie en vrienden van de moordenaar van uw broer geen geloof gehecht kan worden, blijkt verder ook uit de vaststelling dat u herhaaldelijk vage, tegenstrijdige en onderling weinig coherente verklaringen aflegde over de concrete bedreigingen die u en uw familie naar aanleiding van de door jullie ingediende klacht zouden hebben ontvangen.

Zo is het vooreerst opmerkelijk dat u niet over een kopie beschikt van de klacht die de vader van uw halfbroer tegen de moordenaar zou hebben ingediend. Evenmin kon u zeggen wat er nadien met die klacht was gebeurd. U stelde hierover ontwijkend ‘dat het nog altijd actief is’ (NPO 2, p. 20). Erop gewezen dat de klacht reeds dateert van 2013 en dat het wel heel bevreemdend overkomt dat u geen enkel document kan neerleggen waaruit zou moeten blijken dat sindsdien nog verdere stappen gezet werden, stelde u dat de politie nog altijd met getuigen aan het spreken is en aan het onderzoeken is wat er is gebeurd (NPO 2, p. 20). Dit is weinig ernstig. Indien uw moeder werkelijk herhaaldelijk naar het politiekantoor zou zijn gegaan om te vragen naar de stand van het onderzoek, zou tenminste kunnen verwacht worden dat u dit zou kunnen staven met documenten, quod non in casu.

Daarnaast is het ook bevreemdend dat u of uw familieleden, ondanks de herhaaldelijke bedreigingen, nooit klacht hiertegen hebben ingediend bij de politie (NPO 2, p. 20). Uw tegenwerping dat jullie al klacht hadden ingediend na de moord op uw halfbroer, houdt geen steek (NPO 2, p. 20). Die klacht had immers enkel betrekking op de moord op uw halfbroer, terwijl de bedreigingen aan het adres van uw familie volgens uw verklaringen afkomstig waren van de vrienden van de vader van de moordenaar en dus niet dezelfde feiten betreffen (NPO 2, p. 22). De vaststelling dat jullie nooit naar de politie stapten omwille van de bedreigingen, terwijl jullie dit wel deden na de moord op uw halfbroer, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreigingen.

Daarnaast dient ook te worden vastgesteld dat u herhaaldelijk tegenstrijdige en onderling incoherente verklaringen aflegde over de moord op uw neef Y. J. L. S. (...) (NPO 1, p. 4).

Er dient in deze vooreerst een fundamentele omissie in uw verklaringen voor de DVZ te worden vastgesteld. U maakte van de moord op uw neef immers totaal geen gewag in uw verklaringen afgelegd op de DVZ, en dit terwijl u op de DVZ expliciet werd gevraagd naar de reden waarom u uw land was ontvlucht (DVZ, Vragenlijst CGVS, d.d. 16 juli 2020, vraag 3.5). Gezien de ernst van deze feiten is het hoogst bevreemdend dat u op de DVZ op geen enkel moment aanhaalde dat uw neef door uw tegenstanders werd vermoord. Bovendien is het ook veelzeggend dat u deze omissie bij aanvang van uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS in eerste instantie probeerde te verdoezelen door te stellen dat uw neef op het moment van uw gesprek op de DVZ nog niet vermoord was (NPO 1, p. 4). Aangezien uw neef vermoord werd in 2019 terwijl het gesprek op de DVZ plaatsvond in 2020, kan aan deze verklaring immers geen geloof gehecht worden. U gaf dit even later ook zelf toe (NPO 1, p. 4). Gevraagd waarom u in dat geval op de DVZ niets verteld had over de moord op uw neef, stelde u vervolgens dat het ging om een detail in uw verhaal dat niets met u persoonlijk te maken had (NPO 1, p. 4). Deze uitspraak doet de

wenkbrauwen fronsen. Zij is immers weinig coherent met uw latere uitspraak dat u de moord op uw neef ervoer als een impliciete bedreiging naar uw persoon toe omdat uw tegenstanders na de moord op uw neef bleven rondrijden in de buurt van uw huizen in Venezuela (NPO 1, p. 20). Uw uitlatingen zijn verder ook weinig coherent met de vaststelling dat u op de DVZ wel de tijd nam en kreeg om uit gebreid te vertellen over de problemen die u in België kende met ene Johannes De Vries omwille van fotokaders die u bij Ikea gekocht had (Vragenlijst CGVS, vraag 3.8). Dat u een ruzie over fotokaders in de IKEA niet als een detail beschouwde, maar de moord op uw neef wel, is weinig coherent en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Het is daarnaast ook opvallend dat u de moord op uw neef Y. J. L. S. (...) op geen enkele manier kon ondersteunen met internetartikels of andere documenten en dit ondanks het feit dat u hier herhaaldelijk naar werd gevraagd (NPO 2, p. 26). Nochtans kan in alle redelijkheid verwacht worden dat, indien uw neef werkelijk neergeschoten werd terwijl hij voor de deur van zijn huis zat, hierover bericht zou zijn geweest in Venezolaanse media. De vaststelling dat u de moord op uw neef op geen enkele manier kan ondersteunen met documenten, haalt de geloofwaardigheid ervan verder onderuit.

Bovendien legde u ook herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop en de precieze omstandigheden waarin uw neef vermoord werd. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelde u immers dat de moord op uw neef plaatsvond in de eerste helft van 2019 (cf. supra en NPO 1, p. 20). In de geschreven tekst die u neerlegde bij het Commissariaat-generaal beweerde u echter iets heel anders. Daar stelde u immers dat de moord op uw neef plaatsvond drie maanden nadat u internationale bescherming had aangevraagd, i.e. in het voorjaar van 2020 (cf. administratief dossier). Hiermee geconfronteerd, stelde u dat het ging om een fout die u maakte toen u de tekst schreef. U voegde hieraan toe dat uw moeder die fout verbeterd had maar dat het te laat was om de tekst nog opnieuw te printen (NPO 1, p. 20). Deze uitleg is weinig overtuigend. Gezien u de moord op uw neef als een bedreiging ervaren had, kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat u zich ook tijdens het schrijven van de door u neergelegde tekst nog zou kunnen herinneren of deze gebeurtenis voor dan wel na uw vertrek uit Venezuela plaatsvond (cf. supra). Uw weinig overtuigende verklaringen op dit punt ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreigingen nog verder. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat u ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over de identiteit van de daders van de moord op uw neef. In de geschreven tekst die u neerlegde ter staving van uw asielmotieven beweerde u immers dat uw neef werd vermoord door politieagenten (cf. administratief dossier). Toen u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal werd gevraagd wat u over de moordenaars kon vertellen, stelde u echter niets over hen te weten (NPO 1, p. 13). Uw tegenwerping dat u gehoord had van de burens dat de moordenaars gekleed gingen als agenten, maar dat u niet wist of het om echte agenten ging omdat in Venezuela iedereen zich zo kan kleden, volstaat niet om bovenstaande tegenstrijdigheid te verklaren. Indien de moordenaars zich enkel als agenten verkleed hadden, kan immers nog altijd verwacht worden dat u dit zou verteld hebben toen u expliciet werd gevraagd wat u over hen kon vertellen (cf. supra). Uw weinig geloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen over de identiteit van de moordenaars van uw neef halen de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreigingen verder onderuit.

Bovendien legde u ook weinig coherente verklaringen af over de concrete problemen die u in Venezuela zelf zou hebben ondervonden naar aanleiding van uw conflict met de familie van de moordenaar van uw halfbroer en de strategieën die u gebruikte om uit de handen van uw belagers te blijven. Zo stelde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u ondanks de bedreigingen slechts een keer per week naar de middelbare school ging en nooit op dezelfde dag (NPO 1, p. 11). In het licht van deze verklaringen is het dan ook weinig coherent dat u een jaar later wel elke dag naar de universiteit ging (NPO 2, p. 10). Indien u werkelijk vreesde door uw belagers gevonden te worden en hierdoor geen enkele routine in uw leven kon inbouwen, is het niet geloofwaardig dat u dagelijks een bestelwagen specifiek voor vervoer van universiteitsstudenten naar de universiteit zou genomen hebben. Op die manier konden uw belagers u immers gemakkelijk terugvinden. Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u niet elke dag dezelfde bestelwagen nam omdat ze allemaal van verschillende plekken vertrokken, zodat u elke dag een andere route volgde (NPO 2, p. 10). Deze uitleg houdt echter geen steek. Ongeacht de route die ze volgden, gingen de bestelwagens volgens uw verklaringen immers allemaal naar de universiteit, waar u dagelijks de lessen volgde en waar u dus makkelijk gevonden kon worden door uw belagers. Dit geldt des te meer gezien de bushalte van de universiteit zich voor alle bestelwagens op dezelfde plaats bevond (NPO 2, p. 11). Uw weinig coherente verklaringen op dit punt vormen een bijkomende reden om te twijfelen aan uw relaas.

Door het geheel van bovenstaande vaststellingen, i.e. dat u (i) geen internationale bescherming aanvraagde toen u in 2019 gedurende drie maanden in Europa verbleef; (ii) amper iets kan vertellen over de identiteit van uw belagers; (iii) uw problemen met uw belagers niet kan ondersteunen met documenten; (iv) de moord op uw neef op geen enkele manier kon ondersteunen met documenten en (v) herhaaldelijk tegenstrijdige en weinig coherente verklaringen aflegde over de moord op uw neef en (vi) weinig coherente verklaringen aflegde over de manier waarop u uw gedrag aanpaste omwille van de bedreigingen waarvan

u beweert het slachtoffer geweest te zijn; dient te worden geconcludeerd dat aan deze door u aangehaalde bedreigingen in Venezuela geen enkel geloof gehecht kan worden."

Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de voorgaande motieven te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich in het tweede middel louter te beperken tot het vergoelijken van (i) zijn gebrek aan kennis van de moordenaar van zijn halfbroer en zijn beweerde belagers en van (ii) zijn vage verklaringen over de bedreigingen die hij en zijn familie naar aanleiding van de klacht tegen deze personen zouden hebben ontvangen, zonder enige verklaring aan te reiken waarom hij ook toen hij ouder was nooit enige poging ondernomen heeft om hierover enige informatie te verkrijgen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke. Ook door louter te stellen dat de bedreigingen en risico's van vervolging in verband met de moord op zijn broer reëel zijn en dat hij zal trachten *"bewijzen in die zin te verzamelen"* en deze aan de Raad voor te leggen, blijft verzoeker daartoe in gebreke. De Raad stelt vast dat verzoeker voor het sluiten van de debatten geen dergelijke bewijzen heeft neergelegd. Waar verzoeker nog laat gelden dat zijn ouders na de bedreigingen aan hun adres geen klacht hebben ingediend omdat de vader van de moordenaar van zijn broer lid was van de politie en zijn ouders het bijgevolg niet opportuun achtten om onder deze omstandigheden een klacht in te dienen, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en moeilijk te rijmen valt met zijn verklaringen dat naar aanleiding van de moord op zijn halfbroer wel een klacht werd ingediend en dat zijn moeder herhaaldelijk mensen naar het politiekantoor stuurde om te vragen naar de stand van het onderzoek (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 27 januari 2022, p. 13, 18 en 19). Het betoog van verzoeker is dan ook niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven, waarvan verzoeker overigens de meeste volledig ongemoeid laat, blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Doordat geen geloof gehecht wordt aan de door verzoeker aangehaalde vrees naar aanleiding van de moord op zijn halfbroer, komt ook de geloofwaardigheid van zijn overige verklaringen in het gedrang.

Naast de problemen die hij zou hebben gekend na het indienen van een klacht naar aanleiding van de moord op zijn halfbroer, verklaarde verzoeker dat hij zich al van kindsbeen af een vrouw voelt, ook al werd hij als man geboren, en dat hij van plan is om een geslachtsoperatie te ondergaan. Hij vreest evenwel dat dat in Venezuela niet zal kunnen en dat zijn leven daar als transgender in gevaar zou zijn.

Bij deze vrees maakt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing de volgende bedenkingen:

"Zo is het vooreerst opvallend dat u, ondanks het feit dat u hier tot drie keer toe naar werd gevraagd, moeite had om concrete situaties te beschrijven waarin u besepte dat u niet in het juiste lichaam zat (NPO 1, p. 16). Verder dan dat u niet tevreden was met wat u in de spiegel zag, kwam u niet (NPO 1, p. 16). U bleef telkens teruggrijpen naar beschrijvingen van uw uiterlijk, zonder uit te wijden over het innerlijke proces dat daarmee gepaard ging. Ook tijdens het tweede persoonlijk onderhoud slaagde u er niet in om dit te concretiseren. Ondanks het feit dat u herhaaldelijk werd gewezen op het belang van doorleefde verklaringen om uw verzoek te ondersteunen, slaagde u er niet in om uw gevoelens op dit vlak te verwoorden (NPO 2, p. 5). Telkens opnieuw greep u terug naar lichamelijke kenmerken, zoals het feit dat u borsten wilt en langer haar, of dat u uw penis wilt veranderen voor een vrouwelijk lichaam (NPO 1, p. 16 en NPO 2, p. 5). Nochtans kunnen van iemand zoals u, die zich van kinds af aan vrouw gevoeld heeft, wel degelijk doorleefde verklaringen verwacht worden over de gevoelens en ervaringen die zoiets teweeg brengt. De vaststelling dat u hiertoe niet in staat bent, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw stelling dat u zich als transpersoon identificeert.

Er dient in dit verband ook te worden gewezen op de bevreemdende vaststelling dat u, ondanks het feit dat u reeds meer dan twee jaar in België woont en hier meerdere vrienden hebt binnen de LGBT-gemeenschap, amper iets kon vertellen over de praktische stappen die u dient te ondernemen alvorens u een eventuele transitie naar een vrouwenlichaam zou kunnen zetten. Bovendien legde u over deze transitie ook weinig coherente verklaringen af. Zo stelde u aan het begin van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u in België gezocht heeft naar alle manieren om hormonen te beginnen nemen (NPO 1, p. 13). Toen u even later gevraagd werd welke informatie u precies had ingewonnen, antwoordde u dat uw vriendin V. (...) hormonen nam en dat zij u verteld had dat uw stem zou veranderen, dat uw baard zou minderen en borsten zouden groeien en dat u voor u aan de behandeling mocht

beginnen medisch getest zou moet worden (NPO 1, p. 17 en NPO 2, p. 15). U wist echter niet hoe de hormonen in kwestie heetten en had behalve de gesprekken met V. (...) nog nergens concrete informatie ingewonnen, wat weinig coherent is met uw eerdere verklaringen hierover (NPO 1, p. 17). Ook tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS bleek u, ondanks uw stelling dat u in tussentijd meer informatie had ingewonnen, amper op de hoogte te zijn van de concrete stappen die u wilt ondernemen (NPO 2, p. 6). Zo wist u nog steeds niet welke hormonen u precies zou moeten nemen en kon u niet precies zeggen wat de verschillende opties waren (NPO 2, p. 15). U stelde dat u veel gelezen had erover maar u kon geen enkel van de beschikbare hormoonbehandelingen opnoemen (NPO 2, p. 15). U wist niet hoe de procedure voor een eventuele geslachtsverandering in België verloopt of welke stappen vereist zijn voor een operatie. Evenmin kon u vertellen in welke ziekenhuizen u voor een eventuele procedure terecht zou kunnen in België (NPO 2, p. 17). Hiernaar gevraagd, stelde u laconiek dat u waarschijnlijk naar een kliniek Brussel zou gaan omdat u daar ooit een reclame had gezien voor transseksuele mensen, wat gezien het belang van deze operatie voor uw verdere leven, bezwaarlijk getuigt van emotionele betrokkenheid (NPO 2, p. 17). U heeft ook geen stappen ondernomen om te weten te komen welke dokter u bij dit proces zou kunnen helpen (NPO 2, p. 16). Meer zelfs, u wist niet welk soort dokter gespecialiseerd is in het voorbereiden van een geslachtsverandering voor transpersonen (NPO 2, p. 6). Van een endocrinoloog had u nog nooit gehoord (NPO 2, p. 14). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, dat transpersonen in België altijd eerst een gesprek met de psychiater en de endocrinoloog dienen aan te gaan voor er sprake kan zijn van een eventuele behandeling. De vaststelling dat u zich totaal niet heeft geïnformeerd over de praktische kant van uw transitie, doet verder twifelen aan de oprechtheid van uw intenties. Deze twijfels worden nog versterkt door de vaststelling dat u bij vragen over wat uw transitie voor u betekende, steeds teruggreep naar de lichamelijke aspecten ervan (cf. supra).

Uw tegenwerping dat u online enkel informatie vond over hoe het er in Spanje aan toegaat, houdt geen steek (NPO 3, p. 16). Een eenvoudige zoekopdracht op het internet leert immers dat alle relevante brochures voor België ook in het Spaans beschikbaar zijn (cf. administratief dossier). Ook uw tegenwerping dat u niet aan uw transitie wilt beginnen vooraleer u zekerheid heeft over uw verblijfspapieren in België, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen (NPO 1, p. 17 en NPO 2, p. 16). Nog daargelaten dat het weinig overtuigend overkomt dat u zoiets essentieels als uw transitie naar een vrouwenlichaam zou laten afhangen van uw verblijfsstatus, verhindert het loutere feit dat u zonder verblijfsvergunning mogelijk niet in aanmerking komt voor (de terugbetaling van) een operatie u immers niet om hier voorafgaand aan die transitie reeds informatie over in te winnen. Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u uzelf wilde behoeden voor een desillusie door al te veel informatie in te winnen, terwijl u nog niet zeker wist of u de transitie daadwerkelijk zal kunnen ondergaan (NPO 2, p. 16). Deze uitleg houdt echter evenmin steek. Dat u vermijdt om informatie in te winnen over uw transitie om niet ontgoocheld te worden achteraf, is immers weinig coherent met uw eerdere uitspraak dat u vaak over uw mogelijke transitie spreekt met uw vriendin V. (...). Bovendien is deze uitspraak ook strijdig met uw eerdere bewering dat u in België op zoek ging naar alle manieren om hormonen te beginnen nemen (cf. supra). Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u van uw vrienden informatie krijgt over hun leven, terwijl het bij een dokter over uzelf zou gaan (NPO 1, p. 19). Ook deze uitleg komt echter weinig overtuigend over. Uw onwetendheid over de stappen die u te wachten staan en uw incoherente verklaringen om deze onwetendheid te verklaren, ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde motieven.

Voorts haalde u bij uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel moment aan dat u van geslacht wilde veranderen en om die reden niet kon terugkeren naar Venezuela. Op de DVZ haalde u immers louter aan dat uw seksuele geaardheid door uw ouders niet aanvaard werd (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dat u op de DVZ niet over uw transgender gevoelens wilde praten uit schaamte, is op zich perfect plausibel (NPO 1, p. 3). Niettemin dient erop te worden gewezen dat deze uitspraak weinig coherent is met uw verklaring dat u naar Europa kwam omdat u tijdens uw toeristische reis in 2019 inzag dat u hier in Europa zou kunnen zijn wie u bent (NPO 1, p. 10). Indien u werkelijk besloot om in Europa internationale bescherming aan te vragen omdat u hier kon zijn wie u was, is het immers bevreemdend dat u bij de registratie van uw verzoek louter naar uzelf verwees als homoseksueel en niet repte over het feit dat u zich identificeert als transgender. Uit uw eerdere verklaringen blijkt immers dat u reeds in 2016 besliste om uzelf te accepteren als vrouw (NPO 2, p. 13). Voor iemand die zichzelf reeds zes jaar lang identificeert als transgender, is het overigens ook opmerkelijk dat u geen enkele persoon kan opnoemen in Venezuela of daarbuiten die zichzelf publiekelijk als transpersoon uitte (NPO 3, p. 19). De enige personen die u in dit verband kon opnoemen waren J. G. (...) en R. M. (...), die beide bekend staan als homoseksuele zangers (NPO 2, p. 19, cf. administratief dossier).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er gegronde redenen zijn om te twifelen aan de oprechtheid van uw stelling dat u zichzelf identificeert als transgender vrouw."

Verzoeker betwist in het tweede middel vooreerst dat hij zich zou hebben beperkt tot een verwijzing naar zijn uiterlijk zonder zijn gevoelens te vermelden toen hem werd gevraagd te beschrijven waarom hij zich niet in het juiste lichaam voelde en verwijst hierbij naar de notities van de persoonlijke onderhouden, waaruit hij citeert. Hij meent dat daaruit blijkt dat hij uitgebreid was over zijn gevoelens, zijn sentimenten en zijn emoties. Na lezing van de citaten in het verzoekschrift en de notities van de persoonlijke onderhouden is de Raad echter van oordeel dat verzoeker weinig doorleefde verklaringen aflegde over zijn gevoelens en ervaringen die gepaard gaan met de door hem voorgehouden wil om van geslacht te veranderen en over het innerlijk proces dat hij daartoe zou hebben doorgemaakt. Verzoeker doet in wezen niets meer dan het herhalen van de door hem afgelegde verklaringen en het te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling van de adjunct-commissaris van de door hem afgelegde verklaringen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. Dat verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS enkele minuten moest weggaan om over te geven omdat de evocatie van zijn seksuele transitie zo veel voor hem betekende dat het voor hem moeilijk was om zijn emoties in bedwang te houden, betreft een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die hoe dan ook geen afbreuk doet aan de vaststelling dat hij geen doorleefde verklaringen heeft afgelegd over zijn gevoelens en ervaringen die gepaard gaan met de door hem voorgehouden wil om van geslacht te veranderen en over het innerlijk proces dat hij daartoe zou hebben doorgemaakt.

Verzoeker betwist in het tweede middel ook dat hij geen blijk zou hebben gegeven van een oprechte belangstelling voor het proces van transitie naar een vrouwenlichaam. Hij erkent dat hij niet in staat was de specialiteit van de bevoegde arts of de naam van de mogelijke hormonen die hij in geval van geslachtsverandering zou moeten nemen te noemen, doch acht dit weinig verrassend, en meent duidelijk blijk te hebben gegeven *“van een reële belangstelling over transitie proces”*, waarna hij citeert uit de notities van de persoonlijke onderhouden op het CGVS. Na lezing van de citaten in het verzoekschrift en de notities van de persoonlijke onderhouden is de Raad echter van oordeel dat verzoeker amper op de hoogte was van de concrete stappen die hij zou moeten ondernemen voor de transitie naar een vrouwenlichaam. Verzoeker doet in wezen niets meer dan het herhalen van de door hem afgelegde verklaringen en het te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de adjunct-commissaris van deze verklaringen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoeker aanvoert dat hij op coherente wijze uiteengezet heeft waarom hij nog geen concrete stappen heeft ondernomen om met zijn seksuele transitie te beginnen. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, komt het weinig overtuigend over dat verzoeker zoiets essentieels als zijn transitie naar een vrouwenlichaam zou laten afhangen van zijn verblijfsstatus en verhindert het loutere feit dat verzoeker zonder verblijfsvergunning mogelijk niet in aanmerking komt voor (de terugbetaling van) een operatie hem niet om hierover voorafgaand aan die transitie reeds informatie in te winnen. Ook de overwegingen in de bestreden beslissing dat verzoekers uitleg dat hij zichzelf wilde behoeden voor een desillusie door al te veel informatie in te winnen, niet zeker wetende of hij de transitie daadwerkelijk zal kunnen ondergaan, geen steek houdt nu dit weinig coherent is met zijn eerdere verklaring dat hij met zijn vriendin V. vaak over zijn mogelijke transitie spreekt en zelfs tegenstrijdig is met zijn eerdere bewering dat hij in België op zoek ging naar alle manieren om hormonen te beginnen nemen, vinden steun in de notities van de persoonlijke onderhouden en blijven dan ook overeind. Hetzelfde kan worden gesteld over de overweging in de bestreden beslissing dat verzoekers uitleg dat hij van zijn vrienden informatie krijgt over hun leven, terwijl het bij een dokter over hemzelf zou gaan weinig overtuigend overkomt. De omstandigheid dat iedereen zijn eigen ervaring heeft en dat het niet is omdat twee personen hetzelfde willen doen dat ze ook op dezelfde manier denken, neemt niet weg dat van iemand die beweert een transitie te willen ondergaan naar een vrouwenlichaam kan worden verwacht dat hij (i) doorleefde verklaringen kan afleggen over zijn gevoelens en ervaringen die gepaard gaan met de door hem voorgehouden wil om van geslacht te veranderen en over het innerlijk proces dat hij daartoe zou hebben doorgemaakt en (ii) belangstelling toont voor de concrete praktische stappen die hij zou moeten ondernemen voor een dergelijke transitie. Dat verzoeker daar niet in slaagt, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde redenen die voor hem een terugkeer naar Venezuela zouden belemmeren. Verzoeker gaat er met zijn betoog dat *“een seksuele transitie een daad is die zware en bijna onomkeerbare gevolgen heeft”*, zodat het niet onredelijk lijkt dat hij nog geen concrete stappen heeft ondernomen voorts aan voorbij dat hem niet worden verweten dat hij nog geen concrete stappen heeft gezet, doch wel dat hij daarover nog geen informatie heeft ingewonnen en bijgevolg niet doet blijken van een oprechte belangstelling in een transitie naar een vrouwenlichaam, wat geen *“bijna onomkeerbare gevolgen”* heeft.

Verzoeker herinnert er in het tweede middel voorts aan dat hij op het tijdstip van zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) pas vijf maanden in België was en dat het in Covid lockdownperiode lag, zodat hij *“nog geen contact had gehad met mensen uit de LGBTQIA+ gemeenschap en/of LGBTQIA+”*

rechtenorganisaties". Hij acht het in deze omstandigheden "geenszins onredelijk" dat hij, afkomstig zijnde uit (i) een land waar homoseksualiteit, laat staan transidentiteit, niet wordt getolereerd en uit (ii) een mormoons gezin, zich ongemakkelijk zou hebben gevoeld om dit zeer persoonlijke aspect van zijn identiteit "aan een vreemde uit te leggen in het kader van een zo snelle gehoor als die van de DVZ". Hij beperkt zich met dit betoog slechts tot het vergoelijken dat hij bij de DVZ niet vermeld heeft dat hij gevoelens had als transgender, doch weerlegt niet dat zijn uitleg waarom hij dit niet vermeldde – schaamte – weinig coherent is met zijn verklaring dat hij naar Europa kwam om internationale bescherming aan te vragen omdat hij tijdens zijn toeristische reis in 2019 had ingezien dat hij hier in Europa zou kunnen zijn wie hij is. Evenmin verklaart hij met dit betoog waarom hij bij de DVZ wel repte over zijn afwijkende seksuele geaardheid, doch niet over zijn gevoelens als transgender. Dat hij zich ook voor zijn raadvrouw zou hebben geschaamd over dit aspect van zijn identiteit, zoals zou moeten blijken uit e-mailverkeer tussen hem en zijn raadvrouw op 13 december 2021 (stukkenbundel verzoeker, stuk 7), doet hieraan geen afbreuk. Ook het gegeven dat verzoeker de *protection officer* van het CGVS onmiddellijk op de hoogte heeft gebracht van dit aspect van zijn verhaal, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij zichzelf identificeert als transgender vrouw.

Aangezien verzoeker zijn gevoelens als transgender onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt, kan ook geen geloof worden gehecht aan de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten die hij door dit aspect van zijn identiteit in zijn land van herkomst zou hebben ondergaan, met name dat hij in januari 2017 door vijf mannen zou zijn in elkaar geslagen aan de bushalte van de universiteit omdat hij vrouwenkleren droeg. Dat aan deze feiten geen geloof kan worden gehecht, blijkt eens te meer uit de volgende overwegingen van de bestreden beslissing:

"Zo komt het weinig overtuigend over dat u, ondanks het belang dat u persoonlijk aan deze gebeurtenis hechtte, geen enkele foto kan voorleggen van uzelf toen u zich in Venezuela als vrouw kleepte (NPO 2, p. 12). Uw uitleg dat zowel uzelf als uw vriend J. E. (...) jullie telefoon en alle foto's die daarop stonden kwijtraakten, doet de wenkbrauwen fronsen (NPO 2, p. 12). U bent niet naar de dokter geweest waardoor u geen documenten heeft van de verwondingen die u opliep (NPO 2, p. 12). U legt ook geen foto's neer die uw blauwe plekken zouden kunnen aantonen (NPO 2, p. 12). Evenmin diende u klacht in tegen uw belagers bij de politie (NPO 2, p. 11). Bovendien haalde u deze feiten ook op geen enkele manier aan toen u op de DVZ werd gevraagd naar uw vrees bij terugkeer naar Venezuela (DVZ, Vragenlijst CGVS)."

Verzoeker herinnert er in het tweede middel aan dat de door hem aangehaalde feiten vijf jaar geleden plaats vonden, dat hij daarna in Panama en Chili woonde en dat hij zich er ten tijde van de feiten nog niet van bewust was dat bewijs van deze gebeurtenis nuttig zou kunnen zijn in het kader van een toekomstig verzoek om internationale bescherming. Hij voert tevens aan dat hij niet naar de dokter ging omdat zijn ouders zich schaamden en liever hadden dat hij thuis onzindelijk werd behandeld en dat hij geen aangifte bij de politie heeft gedaan omdat transseksuelen in Venezuela niet door de autoriteiten worden beschermd. Hij beperkt zich hiermee slechts tot het vergoelijken van het gebrek aan bewijs van de door hem aangehaalde feiten, doch weerlegt de vaststellingen hierover in de bestreden beslissing niet. Hoewel verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat "(h)et loutere ontbreken van materiële bewijzen (...) niet voldoende (is) om deze gebeurtenis in twijfel te trekken", wijst de Raad erop dat wanneer niet kan worden besloten dat de door verzoeker voorgelegde documenten volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in zijn hoofdte aannemelijk te maken, verder moet worden nagegaan of zijn verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Uit al het voorgaande blijkt dat dit *in casu* niet het geval is. De Raad benadrukt hierbij nog dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Waar verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift ten slotte nog aanvoert dat er geen twijfel bestaat over zijn homoseksualiteit en dat de adjunct-commissaris zijn angst in verband met zijn seksuele geaardheid niet geanalyseerd heeft, gaat hij voorbij aan de volgende motieven van de bestreden beslissing:

"Hoe dan ook dient erop te worden gewezen dat zelfs indien u op een overtuigende en geloofwaardige manier zou hebben aangetoond dat u zich in het diepst van uw gedachten een vrouw voelt (quod non), het loutere feit dat u tot de LGBT-gemeenschap in Venezuela behoort op zich niet volstaat om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet."

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen LGBT, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. LGBT kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door geweld omwille van het feit dat hij/zij behoort tot de LGBT-gemeenschap kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatie wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt. Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk."

Dit onderdeel van de bestreden beslissing heeft niet enkel betrekking op transgenders, doch op eenieder die behoort tot de LGBT-gemeenschap, waaronder ook homoseksuele mannen. Hoewel uit de COI Focus "Venezuela. Seksuele minderheden en transgenders" van 25 november 2020, die zich in het administratief dossier bevindt (adm. doss., stuk 6, map met 'Landeninformatie', nr. 7), evenals uit de informatie waaruit verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift citeert, blijkt dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en (fysiek en psychisch) geweld tegen LGBT, kan op basis van deze informatie evenwel niet worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging.

Verzoeker dient bijgevolg *in concreto* aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn (homoseksuele) geaardheid. Uit wat hierboven reeds werd uiteengezet, blijkt dat verzoeker een dergelijke vrees niet aannemelijk heeft gemaakt.

Waar verzoeker in het tweede middel nog aanvoert dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) verklaarde dat iemands seksuele geaardheid zo essentieel voor iemands identiteit is dat het onredelijk zou zijn om te verwachten dat iemand ervan afstand neemt of het in zijn land van herkomst verbergt, wijst de Raad erop dat nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat van verzoeker verwacht wordt dat hij afstand zou nemen van zijn homoseksuele identiteit of deze in zijn land van herkomst zou verbergen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Aan uw Venezolaanse identiteit en nationaliteit wordt in deze beslissing immers niet getwijfeld. Evenmin wordt getwijfeld aan de nationaliteit en identiteit van uw ouders. De door u neergelegde kopie van uw paspoort werd hierboven reeds besproken, net als de schriftelijke verklaring die u neerlegde om uw asielmotieven samen te vatten.

De drie door u neergelegde foto's waarop u te zien bent gekleed als vrouw en de door u neergelegd chatberichten op WhatsApp, Romeo en Grindr volstaan niet om te concluderen dat u zich identificeert als vrouw. Hetzelfde geldt voor het door u neergelegde screenshot van de Instagrampagina die u als transpersoon gebuikt en voor de door uw advocate doorgestuurd Facebook- en Instagrampagina's. Het loutere feit dat u op Instagram verklaart vrouwelijk en trans te zijn, impliceert allerm minst dat u zich ook werkelijk zo voelt. Dit dient u immers aan te tonen aan de hand van overtuigende en geloofwaardige verklaringen, waar u niet in slaagde (cf. supra).

De door u neergelegde documenten in verband met de moord op uw broer zijn evenmin van die aard dat zij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreigingen kunnen herstellen. Uit deze documenten blijkt immers enkel dat uw halfbroer vermoord werd, wat in deze beslissing op geen enkel moment wordt betwist. Uit deze documenten blijkt echter geenszins dat u of uw familie een klacht zou

hebben neergelegd tegen de moordenaar, dat deze klacht jarenlang heeft aangesleept of dat u na de moord problemen zou gekend hebben met de familie van de moordenaar. De door u neergelegde kopieën van uw vervallen Chileens visum en van de Chileense identiteitsdocumenten van uw ouders zijn voor deze beslissing niet relevant. Uit deze documenten blijkt immers enkel dat u en uw ouders in Chili wonen of gewoond hebben en niet wat de reden was voor jullie beslissing om Venezuela te verlaten. Het door u neergelegde certificaat van de Mormoonse kerk toont louter aan dat u gedoopt bent, wat voor deze beslissing niet relevant is. Ook het door u neergelegde attest van een cursus Nederlands en maatschappelijke oriëntatie die u volgde in België is voor deze beslissing niet relevant. De vijf foto's die u neerlegde op de Dienst Vreemdelingenzaken bevatten onherkenbare afbeeldingen. Ook uzelf kon, hiernaar gevraagd, geen verduidelijking bij deze foto's verschaffen, waardoor in alle redelijkheid kan aangenomen worden dat ze niet relevant zijn voor uw verzoek (NPO 2, p. 8)."

Door er in het tweede middel van zijn verzoekschrift louter aan te herinneren dat hij foto's van zichzelf in zijn vrouwelijke identiteit, alsmede zijn Facebook- en Instagram transprofielen heeft overgelegd ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming, ontkracht noch weerlegt verzoeker deze motieven van de bestreden beslissing, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Voor de (fotokopieën van) foto's die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 8), waarop hij in België gekleed als vrouw te zien is, geldt een zelfde redenering als voor de foto's die hij in de loop van de administratieve procedure reeds heeft neergelegd. Aangezien enscenering bij dergelijke foto's nooit uitgesloten is, kunnen ook deze foto's niet volstaan om te concluderen dat verzoeker zich identificeert als vrouw.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Nu verzoeker niet *in concreto* aantoont dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn (homoseksuele) geaardheid, is de vraag of deze problemen al dan niet verband houden met één van de criteria van het Verdrag van Genève *in casu* niet relevant. Zijn betoog in het eerste middel dat hij uit hoofde van die problemen vervolging vreest omdat hij dient te worden beschouwd als behorende tot de sociale groep van de homoseksuelen, is niet dienstig. Om diezelfde reden is een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant en is zijn argumentatie in het tweede middel dat hij van de Venezolaanse overheid "*geen bescherming kan verkrijgen tegen de daden van vervolging en/of tegen de bedreigingen in geval van terugkeer*" bijgevolg evenmin dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat hij de door hem aangehaalde problemen omwille van de klacht na de moord op zijn halfbroer en omwille van zijn geaardheid niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de slechte socio-economische, humanitaire en gezondheidstoestand in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat "*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) *niet-overheidsactoren (...)*

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, §§ 35-36 en 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst kan noch uit de bestreden beslissing, noch uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie, noch uit de beschikbare landeninformatie blijken dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt eerder het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 32). Het risico waaraan verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Uit uw verklaringen blijkt dat uw zus D. (...) nog steeds in Venezuela verblijft en daar op het moment van uw vertrek uit het land werkte als ingenieur (NPO 2, p. 6). Bovendien reisde u voordat u internationale bescherming aanvraagde vanuit Chili om toeristische redenen naar België, Frankrijk, Spanje en Turkije (cf. supra).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

Verzoeker laat deze motieven in zijn verzoekschrift geheel onverlet en doet er bijgevolg geen afbreuk aan. Door louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene landeninformatie over discriminatie van homoseksuelen in Venezuela, doet verzoeker geen enkele afbreuk aan deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier. De Raad wijst erop dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* moet worden aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er wat hem betreft in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit de informatie die voorligt, onder andere de COI Focus “*Venezuela: Situatieschets*” van 30 mei 2022 en de “*Venezuela Country Focus*” van EASO van augustus 2020, waaraan wordt gerefereerd in de aanvullende nota die door verwerende partij op 31 augustus 2022 bij de Raad werd neergelegd, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Falcón, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Verzoeker is evenwel niet van een van deze gebieden afkomstig.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de Venezolaanse deelstaat Carabobo, waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee persoonlijke onderhouds kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenfinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN